

IAN C. ESSLEMONT

jablko žezlo trůn

+

PŘÍBĚH Z MALAZSKÉ ŘÍŠE

Ian C. Esslemont

JABLKO
ŽEZLO
TRŮN

Román
z prostředí Malazské říše

TALPRESS

Copyright © 2012 by Ian C. Esslemont
Translation © 2015 Dana Krejčová
Cover design © 2012 Steve Stone
First published in Great Britain in 2012 by Bantam Press,
an imprint of Transworld Publishers.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-597-7

Steveovi, opět.

Poděkování

Jako obvykle děkuji Gerri a klukům za to, že mě podporují při psaní, které mě od nich odvádí víc, než bych si přál.

Darůdžhistán

ΜΕΡΙΤΟ

- 1 Zergijská čtvrť
- 2 Strážnice (městská stráž)
- 3 knajpa U vtipálka
- 4 hostinec U fénice
- 5 Borthenský park
- 6 Na Výsostech
- 7 Despotův barbakán
- 8 Krušův pahorek
- 9 Orreky zámeček
- 10 Věži Sibeničnův vrch
- 11 Barukův palác
- 12 Šimtalín palác
- 13 Hinterova věž

JIŽNÍ GENABAKIS a okolí

O S O B Y

V Darúdzhistánu

Coll	radní
Rallik Nom	asasín na odpočinku
Krute	asasín
učenec Ebbin	nezávislý antikvář/historik
Skromný	rodák z Kočky,
prostředek	údajně šedá eminence místního podsvětí
Torvald Nom	rodák z Darúdzhistánu
Tiserra	Torvaldova choť a hrnčířka
Ješin Lim	radní
Redda Orr	radní, ž.
Barathol Méchar	kovář
Scillara	Baratholova choť
Vorcan Radok /	hlava rodu Nomů,
paní Varvada	kdysi mistra darúdzhistánských asasínů
paní Závist	urozená paní a čarodějka, zde na návštěvě
Thurule	strážný paní Závisti
Leff	strážný
Zhoř	strážný
Pazderka	Palič mostů na odpočinku a spolumajitelka K'rulova baru
Mizela	Palič mostů na odpočinku a spolumajitelka K'rulova baru
Vřeten	bývalý Palič mostů
Kalous	bývalý říšský historik Malazské říše
Rybář	bard, štamgast v K'rulově baru
Zloběh	svérázný strážný v Nomském zámku
Lazan Dveř	svérázný strážný v Nomském zámku

Šikovnik /   kastelán
Šikovný zámek

T'orrudská kabala

Barúk   alchymista
Taja   tanečnice a asasín
Hinter   mrtvý nekromant
Aman   bývalý kupec
Derúdan   čarodějka

Štamgasti u Fénixe

Meese   majitelka
Sulty   šenkýřka
Snurf   barman
Jess   nová šenkýřka
Chud   kuchař
Kruppe   zloděj

V Kameni

Malakaj zloděj
Jiskra   malazský veterán
Jallin Skokan   lovec pokladů
Orchidej   mladá žena
Korien Lim   potomek urozeného
   darůdžhistánského rodu

Mezi Segulehᵗ

Jan Druhý
Drz Třetí
Palla Šestá
Lo Osmý
Oru Jedenáctý
Iralt Patnáctý
Šan Osmnáctý
Ira Dvacátý
Beru z třicítky
Horul ze stovky

Sall z třístovky
Sengen kněz

Na březích stvoření

Leoman/Džheval agent královny snů
Kiska bývalá Spára
Tvůrce obyvatel
Korus mocný démon
Then-aj-Ehliel/Thenaj obyvatel

Mezi Malažanų

Aragan vyslanec v Darúdzhistánu,
velitel malazských sil v Genabakis
kapitán Drešen Araganův pobočník
pěst K'ess velitel centrálních malazských provincií
kapitán Fal-ej zástupce pěsti K'esse, ž.
pěst Steppen velitel jižních malazských sil, ž.
seržant Hektar seržant 23. oddílu, 3. setniny,
7. legie Druhé armády
kaprál Malena oddílová léčitelka
Košťa sabotér
Bendan nový rekrut z Darúdzhistánu
Tarat zvěd, rhivský rekrut, ž.

Další hráči

Trn moranthský atašé u Malažanů
Galene kněžka Stříbrných Moranthů,
členka jejich vládnoucího sboru
Yusek dobrodružka
Caladan Chmur Vojvoda severu, ascendent
Jiwan nový člen rhivské vládnoucí rady
Cerig také známý jako „Bezzubka“,
starý člen rhivské vládnoucí rady
Střel Patař žoldněř, naposledy
u Konfederace Svobodných měst
Jitro přízračný návštěvník Kamene
Kabrňák mistr říšských asasinů „Spárů“

Ú V O D

Copak jsme spolu nehleděli do tmavých vod jezerních
a nespátřili v nich souhvězdí
obou polokoulí zároveň?

Milostné písně Skořicové pustiny

Den, kdy došlo k objevu, začal jako každý jiný. Vstal před svítáním, provedl toaletu, přičemž si všiml, že bezzubá bába, kterou si držel jako táborovou kuchařku, už je vzhůru a vaří vodu na ranní čaj a kaši z mouky. Nahlédl do stanu dvou strážných, které najal prostě proto, že si myslel, že by měl mít *někoho*, kdo by hlídal tábor. Oba spali, což mu nepřipadalo jako správné plnění strážných povinností, ale bylo štěstím Dvojčat, že vůbec našel někoho, kdo byl ochotný pracovat za bídou mzdou, jakou mohl nabídnout.

„Čaj je hotový,“ oznámil a pustil stanovou chlopeň.

Kopancem probudil oba pomocníky, kteří leželi na písku vedle vyhaslého táborového ohně. Byli to mrzutí mládenci, kterým platil pár měděných střížků měsíčně za zvedání a tahání. Stejně jako bába, i oni byli ze starších kmenů obývajících okolní stepi, Gad-róbiové. Žádný ve městě usídlený Darún by nemarnil čas tady ve starých pohřebních kopcích jižně od velkého města Darúdzhistánu. Nikdo kromě něj, protože on byl mezi učenými bratřími Filozofické společnosti (jejímž byl zakládajícím členem) jediný přesvědčený, že se tu ještě ukrývá mnohem víc, než lze nalézt v již prohledaných a rozkopaných hrobkách a kryptách.

Ebbin popíjel slabý čaj a prohlížel si světlající oblohu. Vítr byl sotva znatelný. Dobré počasí pro průzkum. Posunkem zvedl mladíky od ohně, u něhož se choulili a ohřívali si hubené holeně, a ukázal na ležení v dálce. Strážní vypili čaj a pokračovali v neko-

nečném dohadování. Ebbin věděl, že až se večer vrátí do tábora, budou pořád ještě ohlodávat stejné staré kosti z prvního dne, kdy je najal. Usoudil, že lidé jsou prostě různí.

Mládenci se přišourali a postavili se k velkému rumpálu. Ebbin si klekl ke kamennému roubení studny, odemkl bronzový visací zámek, vytáhl železné řetězy a odsunul dřevěný poklop. Objevila se stará studna, jakých tady, v bývalé gadróbské osadě, byla spousta.

Co by ale mohl najít na dně této jinak ničím výjimečné studny? *To přece musí zjistit!* Před několika pokoleními nastalo poněkud teplejší a sušší počasí, kdy došlo k vyčerpání zdejších zásob vody a následnému poklesu hladiny spodní vody. Poklesu téměř o celý sáh. *A to, co leželo pod vodou, skryté po tisíce let, by mohlo být odhaleno!* Sotva patrné tajemné náznaky a glosy v obskurních pramenech ho krůček po krůčku dovedly až k této řadě studní. A přesto byly zatím všechny nezajímavé. Slepé uličky v hledání, rok co rok.

Snad ale table bude ta pravá. Možná tentokrát dojde všechna moje práce... ospravedlnění!

Spustil nohy do tmy a pohladil zaoblený vnitřní okraj roubení. Nikoliv poprvé obdivoval dávné řemeslníky. Otesaný kámen byl dokonale hladký! Otvor byl téměř dokonalý kruh. Jak podřadné a ošuntělé byly dnešní stavby, kdy se kladl důraz hlavně na nákladly místo na vznešený odkaz potomkům!

Dosedl na dřevěné sedátko a ovinul ruku kolem provazu. Pře-kontroloval si výstroj, lucernu, olej, kladivo, dláto a podobné věci a krátce pokynul mládencům. Rumpál pronikavě zaskřípal, když ho uvolnili, a Ebbin se zhoupł nad prázdnotou.

Sestup byl strašidelně tichý, jen občas cinkly zvonečky upevněné na provaze – prostředek, jak ohlásit záměr vystoupit zpátky nahoru a přivolat ty budižkníčemy zpátky ke studni ze stínu, kam se během poledního horka vždycky ukládali. Škubl za provaz, aby se zastavili, a zapálil si lucernu. Poté dal znamení, aby pokračovali ve spouštění.

Právě během těchto kalných, tichých sestupů, kdy se jako by nořil do vody, ho přepadaly pochyby s největší silou. Co když tam důkaz bude, ale ukrytý před jeho očima? Zvedl lucernu k očím a prohlížel si kolem ubíhající kameny ve snaze najít nějaké odlišné stavební prvky. Stejně jako předtím nenašel ve slizu a suchých řasách ani stopu po nějaké obměně.

Opět neúspěch. A přece table studna napohled dokonale odpovídala stopám...

Dole se třpytila vodní hladina jako noc. Ebbin chtěl posunout lucernu, aby mohl sáhnout pro provaz, ale dotkl se rozžhaveného bronzu, vyjel a lucernu upustil. Chvilí padala, pak zhasla. Dolehlo k němu vzdálené šplouchnutí. Seděl tam potmě, proklínal svou nemotornost a cucal si prsty.

Pak spatřil jakési mihotavé pablesky. Přimhouřil oči a zavrhl jev jako hvězdy, co se člověku dělají v noci před očima. Jenomže jasné poblikávání přetrvávalo. V naprosté tmě vykulil oči. Nemohly by to být pozůstatky chodbové magie? Ochrany a pečeti a podobné věci?

A nepotvrzuje snad samotná jejich přítomnost související domněnku, která z ní vyplývá?

Ebbin civěl s otevřenými ústy; na spálené prsty dočista zapomněl. Umazaná, zpcená kůže ho zasvrběla pocitem... *objevu*.

Přesto, nemohla to být výstraha před vměšováním se? Copak se nešeptalo, že právě z tohoto pohřebiště se vrátil tyran Raest (pokud tak nedávné noci opravdu učinil, což mnozí popírali a pro většinu to byl incident zcela nepředstavitelný)?

Učenec Ebbin přitiskl ruce k sobě, aby si je v chladné studni zahřál, a snažil se ovládnout atavistický strach před stíny. Pověry! Je učenec! Nemá na takové šaškárny čas. Pravda, chodby a manipulace s nimi byly skutečné, ale účinná síla nebyla sama o sobě zlá či vědomě zlovolná. Byla to prostě přírodní síla, s jakou je třeba počítat, jako je hmotnost či životní esence.

Ebbin se ve vlhké tmě uklidnil a opatrně, téměř uctivě, natáhl ruku. Konečky prstů nahmátl studený, rozrušený kámen. Snažil se najít stopy po nějakém otvoru, když se mu něco otřelo o prsty – zakřivená hrana. Vzplálo světlo, křišťálově jasné a mihotavé, a on usoudil, že se musel zmýlit, protože v této důkladně prozkoumané studni prostě nemohl existovat tunel: zmátly ho jenom klamné nepravidelnosti v kameni. Měl by této marné snahy zanechat a dát znamení mládencům, ať ho vytáhnou.

Potom si náhle namočil nohy v ošlapaných kozinkových botách do ledové vody a z leknutí sebou trhl, až se málem na úzkém sedátku překotil. Zoufale dával znamení nahoru, ať zastaví rumpál.

Naštěstí se držel okraje kamenné zdi. A zdálo se mu, že tu ten tunel je odjakživa, neobjevený a trpělivý, jako by čekal jenom na

něj. Otřel si rukávem zpocený obličej a spolkl úlevu. Chvilí jen nehybně seděl. Jeho dech se v úzkém prostoru hlasitě odrážel.

Možná jsem to dokázal! Našel jsem to, o čem ostatní tvrdí, že to neexistuje! Mohla by to být hrobka největšího a posledního z tyranských králů Darúdzhistánu.

A já nevidím ani ruku před očima. Zatřásl provazem, aby ho vytáhli. Prosím, bohové, prosím... ať je někde v táboře jiná lucerna!

Jenomže tam žádná lucerna nebyla. Poté, co obrátil svou výstroj i stan, jakož i stany strážných, vzhůru nohama, musel se spokojit s jedinou měkkou lojovicí. Během celého sestupu chabý plamínek chránil, jako by to byl vzácný drahokam. Těsně předtím, než by se nohama dotkl studené vody, dal znamení zastavit.

*Ve chladném, nehybném vzduchu podržel svíci. Nebylo to ta-
dy? Nezmýlil jsem se?*

Zašilhal na zaoblenou zeď z omšelých starých kamenů a pohnul svíčkou ze strany na stranu. *Bohové, prosím! Jaký objev by to byl!* A pak se to objevilo. Nebyla tu žádná zděná, hladká překážka z cihel a malty, nýbrž zubatý otvor z kamenů vtačených dovnitř.

Ebbinovi to zlomilo srdce.

Selhání. Vyloupená hrobka. Jako ty ostatní. Není tu první. Chvilí jenom seděl a po prstech mu stékal vosk. Pak se s povzdechem sebral a natáhl se. Jak se nebezpečně naklonil, podařilo se mu dosáhnout na kámen a přitáhnout se blíž. Zvedl svíci. Tunel. S hladkými stěnami. A něco vepředu. Sutiny.

Zaujalo ho to, a tak se předklonil ještě víc a opřel se o vyražený vchod. Šlo to pomalu, protože musel celou dobu držet v jedné ruce svíčku, ale nakonec se mu podařilo vklouznout do tunelu. Sedátko nechal na provaze za sebou. Postupoval zaprášenou, pa-
vučinami pokrytou chodbou a lojovicí nesl před sebou.

Byl to šterk. Překážka z hlíny a smetí. *Jak stará?* Ohlédl se k vymlácenému vchodu a opět se ho zmocnila naděje. *Dál se nedostali? Mohlo by to, co leží vepředu, zůstat... neporušené?*

Snad. Bude to muset zjistit. Zkušeným okem si prohlížel udušanou hlínu a kamení. *Nakonec zřejmě bude nějaké to staromódní kopání zapotřebí.* Začal se sunout zpátky.

Tohle může chvíli trvat.

* * *

V příboji mihotavého moře světla se jeden muž snažil vysvobodit z vln tvora čtyřikrát většího, než byl sám. Kapalina tvora rozežírala jako kyselina. Na bocích se mu převalovala a syčela pára vytvářející bubliny. Vyrážel nelidský řev plný bolesti a vzteku. V hrůze kolem sebe mlátil a muž jeho zoufalé rány schopné rozbít kámen odrážel jen díky zábleskům stříbřité magie. Třpytivé vlny narážely do obou, jak si muž klekl a pokoušel se tvora převalit.

„Lez!“ pobízela ho mezi nárazy vln. „Lez! Dokážeš to!“

„Já hořím!“ ječel tvor, vzteklý a uplakaný.

„Lez!“

„Umírám...“

„Ne!“

Od balvanů na pláži příběhla nesourodá, kulhající sbírka dalších tvorů. Vrhli se do příboje a zavřískli a zalapali po dechu, jak kapalina kolem nich začala prskat a stoupal z ní kouř. Maso se jim loupalo v pruzích, jak ho požíralo kyselé světlo. „*Ne! Vraťte se!*“ zařval muž polekaně. Společně všichni tahali a strkali, až obří tělo vyvlekli na černý písek. Menší tvorové mizeli pod zpěněnými vlnami a muž je zoufale hledal, naslepo po nich šátral. Dvě kouřící postavičky vytáhl, než se vyčerpaně sesul na písek.

Obr zaprskal ve snaze postavit se na muří nohy. Maso měl místy rozežrané až na kost. Když se vrhl k funicímu muži a poklekl vedle něj, z ran mu vytékal čistý ichor.

„Proč...?“

Muž se opřel o lokty. Světélkující voda z něj stékala a neza nechávala žádné rány. Dlouhé černé vlasy měl přilepené k hlavě. „Vyhnali tě, aniž by to byla tvoje vina. Vyvrhli tě, aby ses dočista rozpustil. To není správné. Není.“

Tvor užasle zamrkal planoucíma očima. „Nejsi zraněný. Imunní... jsi... *eleint?*“

„Ne. Jsem jenom člověk.“

Obr nevěřícně zabručel. „Jsi víc než to. Já jsem Korus, vysoce urozený z Aral Gamelon. Jak se jmenuješ?“

Muž sklopil zrak. „To nevím. Neznám svoje jméno. Dostal jsem nové. Thenaji.“

Korus si dřepel na paty a prohlížel si zničenou ruku, jak mu kyselina sežrala šupinatou kůži i maso. Světlé šlachy vystavené vzduchu se pohnuly. „No, Thenaji. Takový, jaký jsem, jsem tvůj.“

Muž nabídku rozzlobeně zahnal. „Ne. Ty patříš sobě. Jsi osvo-

bozený od nátlaku. Osvobozený ode všech povolání a týrání těch, kdo zneužívají chodby, kéž se všichni rozpustí! Můžeš si dělat, co se ti zlíbí.“

Mohutný démon naklonil hlavu a přenesl pohled zlatých očí na opuštěné pobřeží z černého písku. „Potom zůstanu.“

Thenaj vděčně kývl. „Dobrá. Pomoz mi tedy s těmi prcky – odvahy mají víc než moudrosti.“

V Zámecké čtvrti se vysoký muž s orlím nosem vrátil k dlouho odkládané práci na nové mapě města, kopírované ze starší verze, na níž byl červený flek. Sklonil se k pergamenu a trpělivě škrábal brkem.

„Město se neustále obnovuje, mistře Barúku?“ poznamenal kdosi vedle jeho lokte.

Velealchymista nadskočil, předloktím narazil do křišťálového kalamáře a převrhl ho. Mapou se šířila neproniknutelná černá skvrna. Barúk se pomalu otočil a upřel zrak na zavalitého mužíka vedle sebe, tak malého, že sotva viděl přes vysoký stůl.

„Ach ne. Kruppe se převelice omlouvá. Pokud by se mělo něco stát – jako se ostatně nemůže nestat – něco takového bude při zpětném pohledu považováno za tuze neblahé znamení.“

Barúk si otřel brk do hadříku. „Byla to jenom nehoda.“ Hodil brk do stojánku. „V každém případě, jak jsi... Zdvojnásobil jsem ochrany.“

Upíraly se na něj vodnaté, vypouklé ropuší oči se zcela nevinným výrazem. Barúk svěsil ramena. „Oba víme, co hrozí. Varování je dostatek. Smrt smrti, pro lásku všech bohů. Zelená korouhev na noční obloze. Rozbití a znovuzrození měsíce. Zlomení Dragnipúru...“ Mávl rukou. „Vyber si.“

„Jak s oblibou všichni činí.“ Tloušťík se se spokojeným povzdechem usadil do plyšového křesla. „Při bezstarostném pohledu nazpátek... nebo je to pohled na pozadí?“ Vypouklé oči jako kdyby zašilhaly. Tloušťík zvedl k obličejí bílý hedvábný kapesník. „Bohové smažte takový pohled!“

Barúk si ho prohlížel ze své stoličky. Přitiskl si sepjaté prsty na bradu a přimhouřil oči. „Obávám se, že tentokrát se ti tak dobře nepovede.“

Přikolébal se malý démon a usadil se Kruppemu u trepek – byl ještě zavalitější a tlustší než on. Barúk měl dojem, že kdyby měl

Chillbais ocas, určitě by jím teď vrtěl. Z objemného rukávu – je ovšem třeba dodat, že poněkud špinavého a ošuntělého – se vynořila uzavřená sklenice. Barúk přimhouřil oči ještě víc, když ji poznal. Kruppe vytáhl zátku a vylovil vzorek, což byla ryba, malá a bílá. Tu podal Chillbaisovi, jenž ji zhltl. Kruppe ho poplácal po hrbolaté hlavě.

„To byla vzácná slepá albínská jeskynní ryba z pouští Jhag Odhan, Kruppe.“

„A taky moc dobrá. Velmi je doporučuju. Na topinku.“

„A čemu, kromě nájezdu na moje police se vzorky a uplácení a svádění mých služebníků, vděčím za tuto návštěvu? Připomíná mi to, jak jsi sem nedávno zaskočil, a příliš mě to neuklidňuje.“

Thlouštík přičichl k mléčně zabarvené tekutině ve sklenici, nakrčil nos a sklenici odložil. „Kruppe nyní při pohledu napřítomno, aby se tak řeklo – nebo řekne? – uvažuje, jaké tuctové činnosti či zdánlivě nezávadné události bude lze, při pohledu nazpátek z budoucnosti, vidět jako předzvěsti tragické události, k níž může a nemusí dojít a které by tudíž s včasným varováním předem mohlo býti předejito.“ Položil si blede ruce pod bradu a zářivě se usmíval na Barúka, jenž zamrkal a zamračil se.

„Jako třeba?“

Velký kapesník se zatřepetal. „Ach, kdo to má vědět? Předmět je značně přebraný. Ale kdyby se možná koplo o něco hlouběji – kdo ví, co by se mohlo objevit? Tvorové dlouho skrytí před jasnou září slunce, vyzvednutí, supící, mrkající, slepí, kterým se přesto nějak daří zůstat v zachovalém stavu, možná na celou věčnost, tudíž přečkavší i tebe a mne?“

Barúk obrátil brk ve stojánku z vyřezávaného mastku. „Teď mě opravdu hodně znepokojuješ, Kruppe. Kruh zůstává rozbitý.“ Naklonil hlavu. „Díky... někomu. Jeho dokonalost mající trvat celou věčnost byla roztržena. A já utrácím všechen svůj čas a zdroje, abych zajistil, že to tak zůstane... a přece rozrušení z působivých událostí poslední doby...“ Přetřel si čelo a nahrbil se, čímž prozradil nezvyklou nejistotu a vyčerpání.

Mužík na okamžik sraštil ustarané obočí, aniž by si toho velealchymista všiml, ale pak se nafoukl – ovšem aniž by více zatížil již dosti namáhané spodní knoflíky své vesty.

„Nezoufej, moje velealchymističnosti. Úhoř má oči jako ostříž! A kdyby měl i nějaké končetiny, inu, byly by svalnaté jako pante-

ří! Žádná bleďá, kroučící se albinistická jeskynní ryba Úhoř věru není! Ehm... totiž... na rozdíl od řečené ryby, žádná zavařovací sklínka by nikdy nebyla dost rychlá, aby ho polapila!“

Uličkami burzy tanečnic, pod barevnými markýzami, ve vánkem unášených výparech vonných tyčinek se šířila nejnovější kleвета a soustředila se na neslýchaný příchod jasné nové hvězdy do souhvězdí nejnadanějších provozovatelek této živnosti.

Srdcem burzy byla úzká, tmavá Cesta vzdechů, nikoliv náhodou lemovaná arkýři, patřícími k obydlí tanečnic. Tady v chladném příšeří děvčata často sedávala na bankálech, aby si užila příjemného nočního vzduchu, pozorovala večerní modlitby a nechávala se obdivovat nápadníky prodlévajícími dole. Dnes večer se lichotníci a mladí frajeři bavili mezi sebou a porovnávali si nadšené popisy božského půvabu nové tanečnice a její klasickou krásu, zatímco nad nimi želvovinové hřebeny poněkud prudčeji škubaly za půlnoční kadeře.

Vynořila se odnikud, drobná, okouzlující víla, jejíž sebevědomí zdaleka přesahovalo její zdánlivý věk. Žádná škola se nemohla chlubit tím, že by ji byla cvičila, ač si to mnohé z nich přály. Tajemně pozvednuté namalované rty a záblesk zelení zdůrazněných trnkových očí snadno odrážely i nejrafinovanější vyzvídání a zvědavci zůstávali neschopni slova. Učila ji doma její matka, sama kdysi slavná tanečnice, nic víc zatím nepřiznala.

Pak začal ten milostný poměr. Jak se tím uličky rozeznely, markýzy se třepetaly dvojnásobkem obvyklých tesklivých vzdechů plných obdivu! Zanícená vynikající tanečnice (bezpochyby z rodiny nejnižšího původu) a nemotorný syn urozeného rodu (a to navíc rodu zchudlého a upadajícího). Bylo to jako příběhy ze starých časů! Ješin Lim, knihomolský, nepřilíši slibný syn z kdysi přední rodiny Limů, bratranec radního Šardana, který sám odešel tak předčasně, se šíleně zamiloval do tanečnice bez rodiny a konexí. Jaké jiné vysvětlení kromě čistě, prostě lásky tu mohlo být?

Některé dívky ve svých okenních výklencích zatínaly dokonale upravené nehty do dlaní a přes perleťové zoubky cedily *ubranutí*.

A pak ten nejnepravděpodobnější zásah! Bratranec se vyšvihl do křesla radního! Všichni moudře přikyvovali nad očividnou vzpruhou pro muže milovaného oddanou, nadanou ženou. A cestu k řečenému křeslu bezpochyby vydláždily ze svobodné vůle

darované zlaté náramky a nákotníky z těch dokonale tvarovaných údů!

Přesto musí nevyhnutelně přijít tragický, uplakaný konec. Všichni znají závěr takových osudem stíhaných vztahů. Lim je po dosažení nezasloužené vyzdvihované pozice radního na tak přízemní pletku příliš význačnou osobou.

A tak v chladivém vánku arkýřů nyní kartáče hladce kloužou dlouhými černými vlasy a oči obkroužené uhlem jsou malátné a uspokojené jistotou, že zkáza přijde co nevidět.

Teď přijíždí, právě v tento večer, v najatém kočáře, k činžovním domům poblíž čtvrti tanečnic, kde je tolik dívek stejně vydržováno jejich, řekněme, patrony.

Limův kočár zastavil u soukromého vchodu a radní vystoupil, zabalený do tmavého pláště s kapucí. Na obličejích si držel jemnou zlatou masku, která mu zakrývala rysy. Strážný se mu uctivě poklonil s odvráceným pohledem a zatáhl za závoru. Radní vstoupil.

Došel k jistým dveřím v patře a čtyřikrát rychle zaklepal: dohodnutý tajný kód. Přesto se dveře neotevřely, neovinuly se kolem něj hladké, nahé paže. Zlatá maska se otočila sem a tam, poté návštěvník zkusil západku a zjistil, že není zamčeno. Vstoupil a dveře za sebou zase zavřel. „Lásko?“

Ze tmy plné harampádí se neozvala žádná odpověď. Na podlaze byly naházené koberce jeden přes druhý a válely se tu podušky, přes něž byly přehozené vzdušné šaty. Návštěvník nesměle popošel dál. „Drahoušku?“

Našel ji u okna – tady nebyl otevřený arkýř, tady byly malé otvory přehrazené mřížemi. Vyhlížela na město a namodralé noční plameny jako by sváděly boj se zeleně zbarvenou noční oblohou.

„Mrzí mě to, drahoušku...“ začal.

Obrátila se, ruce zkřížené na malých, pevných ňadrech. V očích jako by se jí zablýsklo zelené světlo z noční oblohy. „A kdo je ten, kdo mě přichází rušit v mém soukromí?“

Ješín chvíli zmateně zíral, pak sundal masku a rozpačitě si ji prohlížel. Shrnul si kapuci a odhalil dlouhé černé vlasy a úzký obličej. Poklepal prstem na zlatou masku. „Vidíš? I teď přicházím, jak sis přála. I když k čemu je tato fasáda anonymity, když každý zřejmě ví o... no.“ Odhodil masku.

„Neměl jsi chodit,“ řekla a ještě víc se schoulila, jako by se snažila udržet něco v sobě.

Ješin se otočil a začal přecházet sem a tam. „Ano, ano. Teď je ze mě radní. A dokonce i ty mě zahanbujes svými obavami o mou *pověst*.“ Obrátil se k ní. „Ale třeba *existuje* řešení. Už nepotřebuju požehnání rodiny...“

Připlula k němu a položila mu prst na rty, čímž ho umlčela. „Ne.“ Mluvila, jako by uklidňovala dítě. „Nechci, abys byl jakýmkoliv způsobem oslabený. Tví protivníci to použijí proti tobě. Označí tě za neuváženého hlupáka. Nesmíš se kompromitovat.“ Kradmo k němu vzhlédla. „Nezapomínej na svou velkou vizi pro město.“

Přitiskl si ji k sobě. „Ale bez tebe?“

Jak už byla tanečnice, snadno unikala jeho snahám ji znovu obejmout. „My... oba... musíme něco obětovat,“ prohlásila s pohledem opět upřeným z okna.

S úžasem a obdivem kroutil hlavou. „Tvé odhodlání je pro mě lekcí.“

Obrátila se s prstem na bradě. „Ale můžu pro tebe udělat ještě jednu věc, Ješine, můj ušlechtilý radní.“

Mávl nad tím rukou a stále kroutil hlavou. „Už jsi udělala dost – až moc. Tvoje rady, věci, které jsi zjistila... Jak se říká: pod nohama tanečnice se odhalí všechna tajemství.“

Potěšeně zvedla koutky henou zbarvených rtů. „To je velmi staré rčení. A velmi pravdivé. Ne, ještě poslední věc, která se ke mně donesla. Ve městě je neobyčejně bohatý muž, který sdílí tvou vizi silného Darúdzhistánu vzbuzujícího úctu, jakou si zaslouží.“ Pohrdavě svésila koutky. „Pravda, je ze severu, z Kočky. Ale podpoří tě. Jmenuje se Prostředek. Skromný prostředek.“

Ješin se zamračil. „Ten obchodník železem?“

„Je víc než to. Věř mi.“

Mladý radní zvedl ruce, jako by se vzdával. „Když to říkáš, nejdražší. Spojím se s ním.“

„Výborně. S jeho zdroji bude tvůj vzestup zajištěný.“

Ješin na ni ohromeně zíral. „Nezasloužím si tě, lásko.“

Opět s úsměvem mu přitiskla dlaně na prsa a jemně ho natlačila na hromadu podušek. „Zasloužíš, lásko. Uvidíš.“

Stojíc nad ním zaujala úvodní pozici z *Probuzení Ohnice*, jednu nohu pozvednutou, jen se palcem otírala o podlahu, a ruku zdvi-

ženou k obličejí, jako by zaháněla drsnou září prvotního úsvitu. Z této figury přeplula do prvních čtyř náboženských gest směřujících do čtyř světových stran, kdy se klaněla s rukama zvednutýma v úpěnlivé prosbě s dlaněmi otočenými dovnitř.

Pak zatančila. Ješin ji uchváceně pozoroval. Srdce mu bušilo, dokázal jenom sténat: „Ach, Tajo... Tajo...“

Útočiště bylo zřízeno v horách na pobřeží jižně od Mengalu už před několika pokoleními. Někteří ho nazývali klášteřem, jiní školou. Ti, kdo sem vstoupili, se tím dobrovolně zříkali světa se všemi jeho lákadly a klamnou ctizádostí.

Proč sem přišel bájný Poutník, který zabil Anomandera Dlouhý vlas, samotného Syna noci a pána Měsíčního kamene, bylo Estenu Rulovi záhadou. Pokud by on porazil nejobávanější a nejmocnější ascendent působící ve světě, nedřepěl by v nějakém zaprášeném monastýru plném mumlajících kněží a akolytů.

On to v plánu rozhodně neměl, až porazí toho Poutníka.

Ani teď, po ujištění z mnoha nezávislých zdrojů, nemohl uvěřit, že ta špinavá sbírka přisedlých chýší a chrámů pod otevřeným nebem je útočiště velkého šermíře. Na hlavním nádvoří vyspaném pískem se zastavil a obhlížel mnichy v hábitech, neuspěchaně procházející kolem. Žádný se po něm ani nepodíval. Na takové zacházení ovšem nebyl Esten Rul, mistr soubojů na meče tří kontinentů, zvyklý. Tihle oholení ubožáci očividně neměli dost rozumu, aby pochopili, že muž, stojící před nimi, je uznávaným mistrem v Quon Tali a Falaru. A že si přeměřil výkvět současných talentů tady v Genabakis a shledal je druhořadými.

Jakýsi stařík svědomitě zametal listí napadané na nádvoří. Esten Rul k němu zamířil.

„Hej. Dědo. Kde najdu toho, co si říká Poutník?“

Dědula měl tu drzost pokračovat v zametání. Esten mu dupl na koště. „Mluvím s tebou, dědku.“

Váha pohledu přiměla Estena odvrátit zrak. Vyvedlo ho to z míry. Takže to nakonec není sluha. Možná zlomený veterán, zničený bojem. „Znáš ho?“

„Toho, kterému tady říkají mistr? Ano.“

Esten zabručel. Tak on je jejich mistr, co? Co ještě by mohl být? „Kde je? Ve který z těch ubohejch chatrčí?“ Stařec si ho přeměřil od hlavy k patě. Esten si všiml, jak si prohlíží koš jeho rapíru.

„Chceš ho vyzvat?“

„Ne, přinesl jsem mu kytky z Černého Korálu. Samozřejmě že ho chci vyzvat, ty senilní hlupáku!“

Stařec zavřel oči jakoby bolestí a sklonil hlavu. „Vrať se do Darúdzhistánu. Ten zvaný Poutník je... na odpočinku... už nešermuje.“ Vrátil se k zametání.

Esten se stěží ovládl, aby tomu nestydatému hňupovi jednu nevrazil. Místo toho položil ruku na jílec. „Nezkoušej mou trpělivost. Nejsem na takový chování zvyklý. Zaved' mě k Poutníkovi, nebo si najdu někoho, kdo to udělá – s mečem v ruce.“

Stařec se zarazil. Otočil se, oči přimhouřené a potemnělé. „Takhle to tedy chodí? Dobrá. Zavedu tě za Poutníkem, ale než to udělám, musíš prokázat, že jsi toho hoden.“

Esten na něj civěl. „Cože? Prokázat, že... *jsem hoden*?“ Nevěřicně se rozhlížel. Kolem se sešli zahalení mniši nebo kněží nebo co byli zač a mlčky je pozorovali. Esten Rul nebyl muž, který by se nechal jen tak vyděsit, ale teď ho jejich pohled poněkud znepokojil. Obrátil se zpátky ke starému zametači a mávl rukou v rukavici. „A jak to asi mám udělat, prosím pěkně?“

„Tím, že porazíš nejslabšího z nás.“

Esten ovládl netrpělivost a pomalu dýchal, aby se uklidnil. „A... to je kdo?“

Stařík smutně pokrčil rameny. „To budu zřejmě já.“

„Ty.“

„Ano. Jsem tady nový.“

„Ty...“ Esten couvl, jako by mluvil se šilencem. „Ty ale jenom zametáš dvůr!“

Lítostivé kývnutí. „Ano. A musím to dělat pořádně. To ten vítr, víš. Ať už jsi sebeopatrnější, vítr prostě přiletí a všechny tvoje plány a obavy přijdou vniveč.“

Esten znechuceně frkl a obrátil se. Zvedl si ruce k ústům a zařval: „*Poutníku!* Slyšíš mě? Schováváš se tu? Pojď a postav se mi!“

„Poraz mě a oni tě za ním odvedou.“

Esten se otočil kolem dokola a znovu se na dědka podíval. „Opravdu... jen tak?“

„Ano. Jen tak. Je to dávný postup. Tady si ho pamatují a ctí.“

Esten rozpřáhl ruce na znamení marnosti. „No... když už to musí být... Ale *máš* nějakou zbraň, že ano?“

Stařec jen znovu pokrčil omluvně rameny a zvedl koště.

Od brány kláštera pozoroval akolyta cizího duelanta scházejícího klikatou horskou stezkou dolů do údolí. Ruce měl sepaté za zády a hlavu sklopenou, jako by dostal vážný námět k přemýšlení. Akolyta se u brány uklonil muži, jenž se opíral o koště s posekanou násadou plnou vrypů.

„Vrátí se, mistře?“ otázal se akolyta.

„Pořád vám říkám, ať mi tak neříkáte,“ povzdechl si muž, který se vzdal jména Poutník, a pokrčil rameny. „Doufejme, že ne. Dostal lekci. Můžeme jenom doufat, že se poučil.“ Přehmátl na koštěti. „Ale... život je jenom řada lekcí a jen málokdo se z nich poučí.“ Zadíval se na nádvoří a trhl sebou. „Bohové – jen se na chvíli otočíš a všechno jde do Propasti. Budu muset začít zase znovu od začátku...“

„To bychom měli všichni, mistře.“

Starcovu bolestí zpusťšenou tvář na okamžik zkrášlil úsměv, než se koutky rtů zase svěsily v obvyklých chmurách. „Hezky řečeno. Ano. To bychom měli všichni. Každý den. S každým nádechem.“

Na bezejmenném předměstí chudinské čtvrti bezhlavě se rozrůstajícího západně od Darúdzhistánu dřepěla před svou chatrčí jedna stařena a pod noční oblohou ovládanou křiklavě zelenou korouhví Šamšíru vyřezávala klacek. Vlasy měla jako houští, svázané provázky, stuhami, korálky a řemínky. Pod vrstvami sukní jí vykukovaly bosé nohy, tmavé jako hlína, do níž zarývala prsty. Co si si broukala jazykem, jemuž nikdo nerozuměl.

Žila sama ve zchátralé chalupě, která nebyla v této čtvrti ničím výjimečná, protože ji obývali ti nejchudší z nejchudších, úplně vyřízení, z nejnižší třídy koželuhů a těch, kdo vybírali žumpy a odváželi z Darúdzhistánu odpadky. Pomalu každou druhou chatrč obývala vdova či bába, jejíž příbuzní zemřeli příliš brzy, jak už to tak bývá – podle mužů to dokazuje, jak tvrdě musí dřít, a ženy vědí, že muži prostě nevydrží být staří.

A tak žila tato žena ve špinavé boudě tak dlouho, jak jen kdo pamatoval, kromě starých vdov bydlících v okolí a bab, které ji znaly jako „tu bláznivou stařenu“.

Jak tak dřepěla v blátě před chýší, zvedla si klacek, který vyřezávala, k očím zničeným šedým zákalem, prohlédla si složité kružby a linie táhnoucí se od jednoho konce k druhému a přitom si brou-

kala: „Už brzy. Už brzy.“ Pak ustrašeně, skoro poslepu vzhledla k hvězdnaté obloze a tomu rušivému cizozemskému praporci, mumlajíc: „Už brzy. Už brzy.“

Strčila klacek do pytle, který měla vedle sebe. Z menšího vaku vytáhla dýmku a špetku lepkavé tmavé hmoty připomínající gumu, kterou sbalila do kuličky a nacpala do dýmky. Připálila si větvičkou z ohýnku, zhluboka se nadechla kouře a dlouho ho držela v plicích, než zaklonila hlavu a vyfoukla kouř k obloze.

Zamrkala vodnatýma očima. „Už brzy. Už brzy.“

KNIHA JEDNA

JÄBLKO

KAPITOLA JEDNA

Problém s cestami tkví v tom, že jakmile si jednu vyberete, nemůžete si už vybrat další.

Připisováno *Gothovu bláznovství*

Bývalá rybářská vesnice Mrska na jižním pobřeží Genabakis byla v troskách. Před téměř dvěma lety se původní obyvatelé bez varování utopili ve slapových vlnách, které ves zatopily, když se do Rivského moře zřítily poslední úlomky obrovitánské létající hory, pojmenované Měsíční Kámen. Když voda opadla, vrhla se na mršinu nesourodá armáda hledačů pokladů jako roj much. Brzy po nich přišel nejhorší mor: zloději, zločinci a jiní švindlíři kořistící na všem.

Zástupci Jižní konfederace Svobodných měst dorazili na místo zkázy jako první. Původně to byli vykradači vraků a piráti, takže posbírali všechno, co mohli, hlavně dosud plavby schopné čluny, a zavedli koncesi na nově vzniklé ostrůvky. O pár měsíců později přišli s poplatky a clem a úspěšně potlačili čtyři ozbrojené výzvy jejich monopolu.

Teď, po zhruba roce obchodování, byla Jižní konfederace pevně usazená jako jediný faktor na ostrovech, které s typickou přimočarostí pojmenovala Kameny.

Jallin, přezdívaný pro svůj zvyk přepadávat zezadu Skokan, musel přiznat, že dobré časy v Mrsce oficiálně skončily. Spolu s ostatními šejdří a zloději už cítil příchod hubených časů. Příval hledačů pokladů zeslábl v pouhý pramínek otrhaných lidí, kteří na tom byli úplně stejně jako ti, kdo si už v hnisajícím městečku vyhrábli místočko.

Skokan Jallin to dobře věděl. Viděl, jak se tento cyklus odehrává v jednom městě za druhým na severu, kde malazské války podněcovaly zuřivé, kanibalistické hospodářství nouze a poptávky. Cítil, že tady bohatství získané přes noc a ještě rychleji ztracené nedosáhne vrcholu jako před dvěma lety. Končilo to dřív, než mohl provést svůj velký kousek. Stejně jako v Dřevnově, Kurl a Mokřinách. Jenomže tentokrát to nehodlal dopustit. Nemohl. Protože Mrska znamenala konec cesty. Tak daleko na jihu, jak jen mohli tihle ubožáci a spodina klesnout. Poslední šance pro ně pro všechny.

A tak dával dobrý pozor, když po hlavní rozblácené cestě do městečka dorazil nově příchozí. Byl to šlachovitý, otrhaný veterán, podle narudlých vlasů a zrzavého kníru cizinec – Malažan. Měl na sobě armádní sandály a plášť a přes rameno nesl kožené brašny. Že je to veterán, nedělalo Jallinovi starosti. Téměř všichni břídílstí hledači štěstí, kteří přišli po té silnici, kdysi pochodovali s armádami na severu – a obvykle z každé zběhli. Jemu připadala ubohá jejich ochota nechat se zmrazčit nebo zabít za příslib hrstky peněz nebo kousku půdy.

Tenhle zřejmě dopadl hůř než ostatní. U pasu mu visel krátký meč, ale kromě něj nesl jen brašny přehozené přes rameno, které pevně svíral zjizvenou, osmahlou rukou. Ty brašny Jallina zaujaly. Říkal si, co může starý voják, propuštěný či zběhlý, považovat za tak důležité, aby se s tím vláčel až sem ke Kamenům?

Veterán se zastavil tam, kde zůstalo stát tolik jiných nadějeplných plenitelů Kamenů: na místě, kde vozová cesta končila na pruhu černého šterku, jenž se svažoval do Rivského moře. Tady ti všímavější z nich postřehli dvě důležité věci: že Kamenné ostrovy jsou ty nezřetelné tečky daleko na moři a že v dohledu není jediná bárka.

Po takovém zjištění se obvykle i ti nejsilnější a nejhouževnatější začali cítit ztracení, a tehdy se Jallin ke své kořisti přibližoval najraději. Když došel blíž, chlapík ještě stále vyhlížel na moře, a tak zamumlal: „Támhle to je, co? Bohatství.“

Stařík něco zabručel a nespouštěl oči z pláže poseté vraky. „Hledám člun.“

Jallin se usmál. „To my tady všichni, brachu. A já čírou náhodou znám někoho, kdo by mohl mít místo pro dalšího na jednom ze svejch.“

Muž se na něj konečně podíval. Jallin z jeho otupeného výrazu poznal, že už viděl hodně. Většina veteránů měla ten podivný tvrdý pohled, jemuž Jallin tak docela nerozuměl – on sám nebyl tak blbý, aby se k bojišti byl jen přiblížil. Nicméně ten pohled přiměl člověka znovu se zamyslet nad tím, zda je opravdu chce obtěžovat. Přesto je ale olupoval, podváděl, zdrogovával a občas i zabíjel. Hezky zezadu nebo z výhodného postavení, pochopitelně. Což byl důvod, proč považoval jejich tvrdost a zručnost v boji za nepodstatné. Nakonec, mír je úplně jiný druh války.

„Kolik?“ zeptal se ten chlapík. Pustil brašny, aby si mohl zastínit oči před zapadajícím sluncem. Ať bylo v brašnách cokoliv, vypadalo to těžké. Jallin si olízl rty a předvedl svůj nejprátelejší smích.

„Kolik? No, bude to drahý. Nebudu tě urážet a předstírat, že ti seženu nějakou zvláštní dohodu nebo podobnou pitomost. To si budeme muset teprve dohodnout, jasný?“

Další neurčitě zabručení. Jallin ukázal zpátky, kde cesta vedla mezi namačkanými hospodami, krámy a výčepy. „Co třeba Ostrovní hospoda? Co říkáš? Vypadáš, že se potřebuješ napít.“

Chlapík se obrátil a zašilhal po cestě. Dokonce si hryzal konec kníru. Naposledy se toužebně podíval na moře, svěsil ramena a povzdechl si. „Jo. Napil bych se.“

Jallin vedl. Aby odvedl pozornost, neustále žvanil o všech dobrodruzích, o kterých věděl, že na Kamenech zbohatli – což ve skutečnosti nedokázal nikdo. Tedy nikdo z těch, kdo se vrátili. A celou dobu si říkal, že na dnešní večer dohodne cenu, ne příliš nízkou ani vysokou. Nic, co by vyvolalo podezření. A potom ho na pláži představí svému „příteli“. Celé jeho vybroušené délce. Své misericordii – zbrani, kterou posílal staré vojáky tam, kam patřili, a zbavoval je utrpení.

Ostrovní hospoda byla mezi novými budovami v Mrsce výjimečná, protože měla kamenné zdi. Zabírala zbytky chrámu Poliel, bohyně nemocí, zhoubných nákaz a moru. Staré obyvatelstvo Mrsky se zřejmě horlivě snažilo si ji usmířit. Možná to mělo společného se sousedními močály. Nový majitel Akien Vřhal rád žertoval, že by bývalo bylo mnohem lepší usmiřovat si starší temnotu, jejímž byl Měsíční Kámen posvátným artefaktem.

Když vstoupili, vedl Jallin vojáka ke stolu vzadu a cestou upou-

tal Akienovu pozornost. Všichni zdejší šmelináři a šejdří s ním měli uzavřenou dohodu: jídlo a místo na spaní výměnou za to, že k němu dovedou klienty. Navíc procenta z každého výtěku, samozřejmě.

Dva vysoké korbely s pivem dorazily vzápětí, co položili ruce na stůl ze stříbrošedých prken. Veterán přimhouřil oči a svěsil koutky. „Co je to?“

V šeru šenku Jallina překvapily jizvy na chlapově obličejí a popáleniny, přes něž vypelichané ryšavé vlasy, místy prošedivělé, znovu nenarostly. Už ale staré vojáky viděl a téměř všichni měli jizvy. Všichni se s tou trochou peněz, které během let nasbírali, rozloučili stejně snadno jako ostatní, a někteří ještě rychleji. „A jak se vlastně jmenuješ, brachu?“

„Rezek. Rezavej pes,“ zabručel muž po chvíli.

Jallin zvedl obočí, ale neřekl nic. Bylo mu úplně ukradené, jak se chlapík jmenuje. „No, Rezku, tohle je elingarthský pivo. Slušný pití.“ Poklepal si na nos. „Majitel je můj dobrý kamarád.“

„To se vsadím,“ zamumlal muž ponuře. Ale zvedl korbel a zhluboka si přihnul. Jallin si všiml hnízda bílých jizev na předloktí. Usoudil, že by mu to dělalo starosti, kdyby chlap očividně neměl nejlepší léta už dávno za sebou. Taky si povšiml, jak pevně svírá svoje brašny.

Veterán si otřel rty a znechucenš se ošklíbl. „Pochybuju, že je z Elingarthu.“

Jallin klidně pokrčil rameny. „Já to nepoznám. Další?“

„Do Propasti, ne.“

„Jasně. Ještě je brzo.“

Ve shodě se slábnoucím proudem hledačů štěstí byl šenk opuštěný. U dveří seděli dva strážní, vlastně spíš jen staří šejdří jako Jallin. Dva muži seděli u vedlejšího stolu s hlavami u sebe a oba mrzutě hleděli na poslední žlutavé paprsky. Elegantně oděný mladík, potomek nějaké urozené rodiny, zabral jiný stůl pro sebe. Byl ještě se třemi muži, o kterých Jallin věděl, že jsou to místní rváči a rádoby průvodci jako on sám.

Mladík se náhle narovnal. „Jezdit tam nemá smysl,“ prohlásil. „Už je pozdě. To místo už obrali dohola.“

Veterán Rezek ho pozoroval.

Jeden z průvodců řekl něco, na což šlechtic zamítavě odvětil: „A kdo se poslední dobou vrátil? Vrátil se vůbec někdo?“

„Já tam něco najít,“ podotkl jiný z mladíkových společníků, „rozhodně bych se nevracel *sem*.“ Tomu se všichni kromě urozeného panáčka od srdce zasmáli.

Jallin se předklonil. „To jsou jenom kyselý řeči. Bojí se vyplout.“

„Tak kde jsou všechny lodě?“ zabručel veterán.

Dorazily další dva korbele. „Kotví mimo pobřeží. Za úsvitu spustěj šalupy a ty si zaplatíš cestu. Ale,“ dodal a ztišil hlas, „je možný kolem nich v noci proklouznout. Za poplatek.“

Voják chápavě kývl. „Za úsvitu, když čluny přirazí. Proč se na ně všichni prostě nevrhnou?“

„Konfederace Jižních Svobodnejch měst má vojáky, brachu. Ti na všechno dohlížejí.“

„A co brání ostatním pořídít si vlastní čluny?“

Jallin se zasmál. „To zkoušeli. Zkoušeli to. Ale tihle konfederáčnící hoši jsou piráti a vykradači vraků, jakejm se žádněj nevyrovná. Spoustu jich potopili.“

„Ale co válečná loď? Malazská?“

Jallin dopil. „Jo. Před pár měsícema. Jedna malazská válečná loď se probojovala skrz. Od tý doby ji nikdo neviděl.“ Zakřenil se od ucha k uchu. „Možná už je po nich.“

Starý voják se pořádně napil. „Jak říkal ten chlapík. Nikdo se nevrátil. Je to tak?“

Jallin se s námahou dobrosrdečně zasmál. „Cože? Chceš, aby někdo jinej dostal člun plnej kořisti? Poslouchej mě, hlavní ostrov je náramně velkej. Prohledat ho zabere spoustu času. Nedorazíš tam a nezakopneš prostě o truhlu zlata.“ Předstíral, že bezstarostně zhluboka pije z druhého korbele, ale v duchu toho žvanila proklínal, ať to byl kdokoliv. V každém případě záleželo jenom na tom, aby ho dědek doprovodil na pobřeží na setkání s jeho „přítelem“. A s ním se taky setká.

Veterán nasál vzduch mezi zuby a uhladil si knír. „Jasně. No, nic víc asi nepotřebuju slyšet. Děkuju za pivo.“ Vstal a přehodil si brašny přes rameno.

Jallin se zvedl s ním. „Ale mohl bych tě tam dovíst dneska v noci. Můj přítel –“

„By mě praštil po hlavě,“ dokončil za něj voják.

Jallin upoutal Akienovu pozornost a rozhodil rukama. „Dobře. Nechceš mou pomoc? K mistrovi Kápě s tebou.“

Akien od baru kývl na strážné, kteří vstali a zahradili dveře. Voják se zastavil. Podíval se na majitele velkého jako býk, který k němu mířil s obuškem v ruce. „Co je za problém?“ zeptal se stařík.

„Problém je s účtem, pane.“

Jallin se držel opodál a čekal na příležitost a veterán ukázal přímo na něj. „Tady ten platí.“

Akien se postavil před strážné, čímž se Jallin ocitl přímo za vojákem. Zastrčil prsty za opasek vedle dýk, které tam měl zastrčené. „Ne,“ prohlásil Akien pomalu a umíněně jako býk, kterého připomínal. „Mně je jasný, že pítí jste objednával vy, pane.“

Starý voják spolkl další námitky. Každý věděl, že on nic neobjednával, ale muselo se to říct kvůli zachování zdání. Byl to taneček všech zapadáků – vstup je zadarmo, ale odchod je zatraceně drahý. „No dobrá,“ zavrčel tedy odevzdaně. „Kolik?“

Akien zvedl obočí a počítal. „Čtyři korbele elingarthského piva, pane? To budou dva darúdžhistánský zlatý rady.“

Hospodou prolétlo užaslé hvízdnutí. Všichni se podívali na mladého šlechtice. Ten měl ruku zaháknutou za opěradlo židle a zakláníl se. „To je přehnaná cena, milý hostinský.“

Akien nahrbil kulatá ramena a zamračil se. „Povozný.“

Šlechtic si přeměřil veterána a zvedl obočí.

Voják se chytil nejbližší židle, aby neupadl. „Ale já tolik peněz nemám.“

Jallin se dotkl ramene, aby poukázal na brašny. Akien kývl. „Potom zaplatíte svými brašnami, pane.“

Voják zvedl k brašnám i druhou ruku. „Ne.“

Strážní vyrazili, obušky připravené. V té chvíli se voják pohnul. Židle udeřila do jednoho strážného a druhého zasáhla bota. Jeho rychlost Jallina překvapila, ale věděl, že je rychlejší. Akienovo tělo ve dveřích donutilo veterána zpomalit. Jallin ho měl.

„Za tebou!“ štěkl šlechtic a voják se stočil do strany. Jallinův nabroušený přítel minul tepnu a způsobil jen mělký šrám. Pak se na okraji Jallinova zorného pole objevila šmouha, která mu praštila s hlavou dozadu, až přepadl. Ještě uslyšel, jak Akien řve bolestí a vzteky, když ho veterán vyřídil.

„Moranthský atašé vás očekává, pane vyslanče.“

Vyslanec Aragan říšské malazské delegace v Darúdžhistánu se

chytil za hlavu a zaúpěl nad horkým nálevem z koru ořechů. „Ohnice se smiluj, člověče. Nemůže to počkat?“

Jeho pobočník kapitán Drešen Harad 'ul, mladší syn jednoho untského urozeného rodu, stál rovný jako oštěp a vínovou a černou říšskou parádní uniformu měl záviděníhodně nažehlenou. „Atašé velmi naléhá.“

Aragan do sebe kopl náprstek černé tekutiny a trhl sebou. *Bohové, neměl jsem se snažit udržet krok s těmi Barghasty, co sem zavítali. Oni prostě nevědí, kdy přestat.* Zamrkal zarudlýma očima a zvedl nůž a chlebovou placku rozpečenou na peci. „Tak ho teda pozvi na snídani.“

Pobočník zasalutoval.

Aragan si na placku namazal rhivský med. *Ještě nemám pevnou půdu pod nohama a už mám vyjednávat s Moranthy? Co v Untě vlastně čekají – takhle se mnou strkat? Je to pořádný průser. Toho zatracenýho novýho císaře Mallika nejspíš nikdy ani newidím.*

Moranthský atašé vstoupil do Araganových komnat. Z té větší si vyslanec udělal pracovnu a jednací místnost. Měl rád výhled z terasy na zadní zahrady paláce. Atašé byl červený veterán. Jeho doruda zabarvená chitinová zbroj nesla stopy jizev a rýh z bojů. Aragan vstal a oťukal si ústa ubrouskem. „Veliteli Trne.“

Atašé se škrobeně uklonil. „Vyslanče.“

Aragan se posadil a ukázal na židli naproti sobě. „Čemu vděčím za tu čest?“

Atašé odmítl pozvání mávnutím ruky. Narovnal se a sepal ruce v rukavicích za zády. „My z moranthské delegace žádáme od starých spojenců laskavost.“

Aragan zvedl obočí. *Ohó? Tak teď to jsou starí spojenci? Odkud se tohle vzalo? Celý rok odmítají žádosti o vojáky.* „Ano?“

Přes přílbu s plným hledím a zbroj se to těžko poznávalo, ale atašé působil rozpačitě. Přistoupil k dvoukřídlým dveřím otevírajícím se na terasu a zastavil se zády k Araganovi. „Žádáme, abys přiměl radu, aby zakázala vstup na pohřebiště na jihu města.“

Aragan se začal dusit topinkou. Přiběhl pobočník a nalil mu ředěné víno, které Aragan spolykal. „Bohové!“ zasupěl. „Opravdu nežádáš moc!“ Odkášlal si. „Radím ti, abys na ně zatlačil sám.“

„To děláme. Celé měsíce. Oni nás neposlouchají. Jsou tu jistě... věci z minulosti.“

Aragan zvedl pohárek a pobočník kývl a odešel. Aragan si po-

posedl, aby viděl na Moranthova ztuhlá záda. „Tak o co jde? Oč jde s tím pohřebišťem?“

„Někteří mezi námi –“ Atašé se zarazil a potřásl hlavou. „Ne, to by nešlo.“ Otočil se a zhluboka se nadechl. „Nazýváte naše barvy klany, takže to chápeme. Nicméně přesnější popis by byl ‚gildy‘. V každém případě ty z nás, které nazýváte Stříbrnými, lze považovat za to nejbližší vašim mágům. Ve skutečnosti jsou to ale spíš mystikové.“

Aragan mohl jenom zírat. Tohle bylo víc, než kdy slyšel ode všech Moranthů, s nimiž kdy mluvil. V Untě byli učenci, kteří by si na informaci, již se mu právě dostalo o těchto zuřivě tajnůstářských lidech, dokázali zbudovat celou kariéru.

Atašé Trn si založil ruce. „Už nějakou dobu se mezi Stříbrnými šíří neklid. Jsou znepokojeni kvůli pohřebišťům – a tomu, co by mohla obsahovat.“

Kapitán Drešen se vrátil s kalíškem koruového čaje. Aragan si ho vzal a znovu ho poslal pryč. „Trne, ty trosky se táhnou na celé lígy přes Obydlenou pláň. Ta oblast je větší než celé město! Máš tušení, kolik mužů by bylo zapotřebí...“

„Mám poukázat na vaše kasárna a většinu Páté na severu. Oddíly Houfce Jednorukého na jihu –“

Aragan rozpráhl ruce. „Zadrž!“ Zašklebil se bolestí a kopl do sebe čaj. „Nemůžu přivést tolik vojáků tak blízko k městu! Jen si to vezmi. To by všichni považovali za malazský puč! Vypovězení války.“ Mávl rukou. „Ne. Nepřichází v úvahu.“

Trn spustil ruce, až keratinové pláty zavrzaly. „Myslel jsem si to.“ Téměř si povzdechl. „Ale nadřízení mi přikázali tuto žádost podat. Budiž tedy. Proto žádám, abys aspoň shromáždil vaše nejspíš nejlepších mágů a dal jim za úkol zabývat se činností na pohřebišti.“

Aragan se zamračil a zamyslel se. „To pravděpodobně udělat můžu, ano. Ale zamysli se. To, co vaši Stříbrní cítí, jsou nejspíš jenom nějaké poruchy v chodbách po tom, co se stalo tady... meč Anomandera Dlouhý vlas je prý zlomený. Vyznavači mistra Kápě tvrdí, že tu byl *on* a že zemřel – pokud tomu můžeš věřit. Můj kádr mágů ještě úpí ze všech těch šoků.“

„Ať je to jak chce... vyhovíš mi v tomto?“

„Samozřejmě, Trne. Samozřejmě. Jako laskavost pro tebe.“

Moranth sklonil hlavu na znamení díků. „Dobrá. Pošli nám, prosím, případné zprávy. Zatím, vyslanče.“

Aragan přistoupil ke dveřím. „Atašé.“

Když Moranth odešel, Aragan si přivolal kapitána Drešena a vrátil se ke snídani. Při jídle hleděl otevřenými dveřmi na terasu. Když dojedl, popíjel ředěné víno. Po chvíli zvedl zrak ke svému pobočníkovi. „Pošli zprávu na jih do Pěsti... kdo tam je?“

„Steppen.“

„Ano, Steppen. Ať posbírá všechny vojáky, které může postrádat. A kdo je velitel středu, posádek ve Svobodných městech?“

„To bude pěst K'ess v Dřevnově.“

„Správně. Měl by být schopný dát dohromady aspoň pár setnin. Můžou se spojit na západě, někde na jih od Dhavranu.“

Drešen jenom zvedl obočí. „A když se bude někdo ptát...?“

„Jenom cvičení, kapitáne. Nic víc. Obvyklý spěch a čekání.“

„Rozumím. Zařídím to, vyslanče.“ Otočil se k odchodu.

Aragan dopil ředěné víno. „A máme ve městě někoho, na koho se můžeme spolehnout, že pro nás udělá tichou prácičku mimo zápis?“

Kapitánu Drešenovi se vkradl úsměv na rty. „Máme seznam, vyslanče.“

Pomaloučku si zvykala na zvláštnosti téhle prapodivné říše tolik vzdálené od světa, který znala. A říkala si, jestli je to špatné znamení. Její společník Leoman S cepy ji pojmenoval „břehy stvoření“.

Za prvé tu bylo svítání – pokud se tomu tak dalo říkat. Jako by se vynořovalo z moře roztaveného světla. Začínalo jako světlání z jednoho směru, říkejte si mu východ, pokud musíte, i když každá jehla a magnet, které by sem někdo přinesl, by nejspíš nevěděly, co si počít. Třpytivé moře energie jako by se vzdávalo části své záře a tato jasná záplava či vlna se rozlila po celé báni hvězdné oblohy, halíc ji tak, jako to činí denní světlo, než se rozplynulo zprávkou do hvězdné noci.

Z místa, kudy sem vstoupili – chaotického víru – viděla jen slabé zabarvení na obzoru v jednom směru, které se vytrácelo jako poslední stopy šíření. Snad vojsko Tiste Liosan s Džajašul a jejím bratrem L'orikem nakonec přemohlo mága, který živil tu díru či tvořící se trhlinu.

Nebo možná prostě utekl. Kdo to ví? Ona ne. Ne, když je lapená tady na tom věčném nemístě. Což bylo jen dobře, protože

opět selhala. I s pomocí tety čarodějky Agayly a kouzelnice, samotné královny snů, selhala. A teď je po všem, úplně po všem. Už žádné usilování. Žádné hledání. Žádné výčitky – k čemu také?

Usoudila, že jistým způsobem je to nádherně osvobozující.

Položila si hlavu na Leomanovu nahou paži. Nahnalo je tedy k sobě zoufalství? Nebo pouhá osamělost? Nakonec, byli jediným mužem a ženou v celém stvoření. A tento muž byl jedním z největších nepřátel Malazské říše. Býval tělesným strážcem vůdkyně povstalců ša'ik. Potom velel sedmiměstskému vojsku apokalypsy a u města Y'Ghatan uštedřil říši jednu z jejich nejkrvavějších porážek.

Ale nebyl to žádný lidožravý obr. Byl drsný, to ano. Vypočítavý, uměl se o sebe postarat. Nakonec se od ní zase tolik nelišil.

Jeho dýchání se změnilo, poznala, že se probudil. Posadil se, přelétl pohledem její nahý bok a stehno a usmál se pod dlouhými kníry. „Dobrá ráno.“

Bohové, jak by mu ráda řekla, ať se zbaví toho kníru! „Jestli ovšem je ráno.“

Zabručel, zkrřížil nohy a ruce si položil na kolena. „Můžeme to jenom předpokládat.“

„A co teď? Postavíme si chýši z naplaveného dříví? Spleteme si klobouky z listů a budeme vychovávat hromadu divochů?“

„Žádný naplavený dřevo tady není,“ opáčil nepřítomně, oči upřené k jihu.

Prohrábla jemný černý písek, na němž leželi. „Odjakživa mě zajímalo, jak vypadaly ty starý stvořitelství mýty. Zabydlení země je jedna věc, ale co druhá generace? Pokud jsi ale už od začátku na mnohoženství a incest, tak to asi nebude problém...“

Vzhledla. Stále upíral přimhouřené oči do dálky. „Ohnice to vem! Nezačínáš mě už ignorovat, že ne?“

Ohrnul rty. „Ještě ne.“ Ukázal bradou k jihu. „Náš přítel je pryč.“

Převrátila se a zapátrala na obloze nad pobřežím. Jejich obrovitánský soused byl opravdu pryč. Bytost tak nesmírná, až se zdálo, že by objala celou létající horu Měsíčního Kamene. Teď po ní nebylo ani stopy. A ona ani nic neslyšela.

Vyskočila a pustila se do oblékání. „Proč jsi něco neřekl, mor na tebe!“

Vzhledl k ní, stále s úsměvem. „Nechtěl jsem rušit. Nemáš ráda, když tě ruším.“

Přehodila si přes rameno opasek se zbraněmi. „Moc legrační. Tak se pohni.“

Natáhl si hedvábné spodky, které nosil pod plstěnými kalhotami – vysvětlil jí, že kvůli svědění. „Něco mi říká, že není kam spěchat, Kisko. Pokud na nějakém místě můžeš přestat chvátat, je to tady.“

Dál se opásávala zbraněmi. „Tvůj problém je, že jsi lenoch. Klidně bys tu proležel celý den.“

„A miloval se s tebou? Rozhodně.“

„*Leomane!* Už můžeš ten svůj šarm vypnout, ano?“

Přetáhl si prošívanci přes hlavu a stáhl si ji dolů. „Pro tebe, Kisko? Žádnej šarm. Jenom ten knír – ten knír tě pokaždý dostane.“

„Bohové mě chraňte!“ Kiska zamířila na pláž. *Kdyby tak věděl.*

O tři skalnaté mysy později se Kiska zastavila a dívala se na další dlouhý půlměsíc černé pláže. Rachocení sopečných kamenů oznámilo Leomanův příchod. Posadil se s těžkým povzdechem a upravil si kožené ovinky. „Těžko by se mohl schovat, Kisko.“

Znechuceně zavrčela. „Nechceš zjistit, co to tu je?“

Bez zájmu mávl rukou. „Tady není nic.“

Přeměřila si širokou hladkou pláž a všimla si něčeho vysokého. „Támhle.“

Zblízka pochopila, proč si ho nevšimla. Byl stejně matně černý jako písek. Teď byl vysoký zhruba jako ona, protože seděl. Když se přiblížili, posunul nohy v písku a vstal. Byl dvakrát vyšší než Kiska. Připomínal jí sochu jen přibližně vytesanou z jemně zrnitého černého kamene – čediče. Ruce měl jako široké lopaty bez prstů a hlavu z omšelého kamene mezi rameny jako balvany. V každém ohledu vypadal jako ten obr, kterého poslední týdny sledovali, jak se hrabe v moři světla a zřejmě buduje pobřeží. Leoman se k ní připojil, ruce poblíž svých řemdiňů, ale zbraně měl stále rozumně na opasku. „Zdravím!“ zavolala Kiska slabým hlasem, jak jí vyprahlo v ústech. *Bohové, jak se správně oslovuje taková bytost?*

Kámen zaskřípal, když tvor naklonil hlavu, jako by poslouchal.

„Jmenuju se Kiska a tohle je Leoman.“ Čekala na odpověď. Bytost na ně hleděla – nebo si to aspoň Kiska myslela, protože konečně viděla, že nemá oči, ústa ani rysy, jaké by se daly označit za obličej. „Rozumíš –“

Trhla sebou, když se jí v hlavě ozval hlas: „*Slyšíš mě? Protože já tě slyším.*“ Úžas v Leomanových očích prozradil, že hlas slyší i on. „Ano. Já – my – tě slyšíme.“

„*Dobrá. Mám radost. Vítejte, cizinci! Jste nanejvýš vítání. Už celé věky sem nikdo nezavítal. Byl jsem sám. Teď přicházejí další! Jsem potěšen.*“

Kiska se neovládla a dychtivě se podívala po Leomanovi. *Další. Říkal další!* On měl v očích ostražitost. Kiska pochyby zahнала. Kdyby je chtěl ten tvor zabít, těžko by s tím mohli něco dělat. Nadechla se. „A jak se jmenuješ ty? Jak ti máme říkat?“

„*Nemám jméno, nakolik chápu tvůj výraz. Nosím to, co bys označila za titul. Jsem Tvůrce.*“

Němě na něj zírала. *Všichni bohové nad a pod námi.* Tvůrce. Stvořitel? Ne. Neřekl *stvořitel*. Řekl *tvůrce*. Zamumlání ji vytrhlo ze zamyšlení. Leoman si cosi mumlal. Málem se rozesmála nahlas. Sedmiměstské vzývání bohů! Cynický Leoman vržený zpátky ke kořenům! Přesto se modlil spíš z úžasu než oddanosti.

Chtěla promluvit, ale nedostala ze suchého hrdla ani slovíčko. Kolena jako by se jí proměnila ve vodu. Couvla a mrkala. Leoman ji podepřel. „Říkáš, že tu jsou další?“ vypravila ze sebe nakonec. „Další z nás?“

„*Jeden jako vy. Druhý ne.*“

„Chápu...“ *Myslím.* „Můžeme se s nimi sejít? Jsou tady?“

„*Jeden je.*“ Paže silná jako krápník ukázala na pláž. „*Támhle.*“ Tvůrce se otočil a udělal krok. Když nohou jako kvádr došlápl, písek pod Kisčinýma nohama se zachvěl a skály pukaly a sypaly se z mysu dolů.

Teď ho slyšíme? Možná se nějak pozměnil, aby mohl mluvit. Nikoho na rozlehlé pláži neviděla. Přesto před nimi cosi leželo. Plochý leštěný kámen, černý, protkaný rudými žilkami. Snad granát. A na něm něco, co vypadalo jako větrem přinesená hromádka smetí: hrst větviček a listů. Kiska zalapala po dechu a rozběhla se.

Jejich průvodce.

Klekla si na kámen. Tvůrce se naklonil nad ni a sklonil beztvářou hlavu, jako by se díval dolů. Leoman k nim došel, ruce zastrčené za opaskem se zbraněmi.

„Je ... mrtvý?“ zeptala se Kiska.

„*U tohoto stvoření je to zvláštní rozlišení. Podstata, která ho*

předtím oživovala, nepatřila jemu. A teď, i když životní podstata možná uprchla, zůstává uvnitř ještě větší potenciál.“

„Byl s námi.“

„Myslel jsem si to. Dorazili jste brzy po něm.“

Kiska smetla pozůstatky do koženého váčku. Snažila se mluvit klidně, když se zeptala na toho druhého, který byl jako oni.

„Ten druhý je stejného pohlaví jako tento.“ Tvůrce ukázal na Leomana. „Přišel za mnou z Vitru.“

Kiska znovu zamrkala. „Z Vitru?“

Tvůrce otočil hlavu k neklidnému moři světla. „Z Vitru. Z toho, odkud vychází veškeré stvoření.“

„Veškeré... stvoření? Všechno?“

„Všechno, co existuje. Všechno se vydestilovává z Vitru. A vrací se k rozpuštění. Ty, já. Veškerá životní podstata. Veškeré vědomí.“

Kiska zvedla obočí. „Veškerá? Všechno? Všechny rasy? Určitě ne draci... Tisteové... nebo Jaghuti.“

Tvůrce zařal ruce v pěst, až kamení zaskřípalo. Písek kolem jeho nohou syčel a zářil a sléval se do černého obsidiánu. Pláž se otřásala a od vzdálených mysů k nim dolehlo rachocení velkého sesuvu kamení. Kiska se ocitla na zemi. Kutálela se pryč od spalujícího žáru obklopujícího Tvůrce.

„Nemluv mi o Jaghutech, co do všeho strkají nos!“

Chvění země ustalo. Kiska si zakryla obličej před žářem a teď měla rukáv mokrý a rudý. Zakašlala a vyplivla krev. Leoman si oťukával nos. „Omlouvám se, Tvůrce,“ vypravila ze sebe, než se znovu rozkašlala.

Bytost si zvedla ruce ke kamennému obličejí a zřejmě si je ohromeně prohlížela. Nakonec ruce otevřela. „Ne – to já se musím omluvit. Mrzí mě to. Můj hněv... způsobili mi velkou ránu.“ Spustil ruce k bokům. „Ohledně těch, které označuješ za draky, eleintů. Já sám pomáhal bytostem, které se z Vitru vynořily plně vytvořené. Některé si vzaly tuto podobu. Nevím, jestli byly první svého druhu, nebo vznikly někde jinde. A Tisteové... Andii se vynořili z věčné noci, pravda, ale jaká životní podstata je oživuje? Myslím, že veškerá energie, která vším pohybuje, má původ tady ve Vitru. A proto to někteří nazývají prvním světlem.“

Kiska si s bázní prohlížela mihotavé moře. První světlo? Kdo by mohl tvrdit opak? Nemohlo by to „moře“ být prostě jen velkou zásobárnou či zdrojem energie – moci, síly, nazvěte to, jak je libo.

To byla teologie nebo filozofie, úplně mimo její obzory. Obrátila pozornost zpátky k Tvůrci. „A ten další? Ten jako my?“

„*Pomohl jsem mu při vynoření z Vitru...*“

Kiska se zasmála a zaslechla v tom náznak hysterie. „Potom tě, Tvůrce, ujišťuju, že vůbec není jako my.“

„*Ale je. Je stvořený jako vy, smrtelník.*“

„Smrtelník? Jak se jmenuje? Má jméno?“

Tvůrce přešlápl, až sklo popraskalo, a pomalu, šouravě se vydal k vodě. Kiska se k němu připojila. „*Pochop, maličká, ti, kdo zažili Vitru z první ruky, se vynoří jako právě narození. Nově vytvoření nebo přetvoření. V jeho mysli není nic z předchozího života. A velice mi pomohl v mé práci a byl balzámem na mou samotu. Pojmenoval jsem ho Then-aj-Ehliel – Dar stvoření.*“

„Tvě... práci?“ zeptal se Leoman courajíc se za nimi.

Kámen zaskřípal, když Tvůrce otočil kulatou hlavu k Leomanovi. „*Inu, upevňování a udržování hranice bytí, pochopitelně, proti neustálé erozi Vitru.*“

Kiska si uvědomila, že se zastavila. Zakryla si obličej rukama, ze kterých se loupaly vločky zaschlé krve. Země jako by se opile kymácela a v uších jí hučelo. *Bohové pod námi!* Tohle bylo... bylo... nemožné! Co tady vůbec dělá? Co by vůbec mohla...

Kdosi ji podepřel. Leoman. „Kisko, nestalo se ti nic?“

Znovu se zasmála. *Nic!* „Ty jsi to neslyšel? Co říkal Tvůrce?“

„Ano. Údržba pobřeží. Rozumím.“

Pouštního kočovníka to opět nezaujalo. Královno snů! Copak ho nedokáže nic vyvést z míry? Smetla zbytek zaschlé krve a narovнала se.

„Kisko,“ začal Leoman jemně, „pravděpodobnost, že by to mohl být...“

Odtáhla se. „Ano. Ano.“

Tvůrce ukázal na pobřeží. „*Jděte dál po břehu. Je tam, pomáhá mi v práci.*“

Kiska se uklonila. „Děkujeme, Tvůrce. Jsme tvými dlužníky.“

„*Ale vůbec ne. To já jsem dlužný. Je dobré vidět jiné. Je dobré mluvit s jinými.*“

Kiska po další úkloně vyrazila. Písek ji cestou tahal za boty, měla co dělat, aby se nekymácela, a z očí jí vyhrkly potlačované slzy. Tohle je nemožné. Zatoulala se příliš daleko. Naléhavé, nenaplnitelné potřeby, které ji poháněly, teď působily... bohové,

už si na ně ani nevzpomínala! Žert Oponn! I kdyby toho muže našla, už mu neměla co říct. Neměla žádný přesvědčivý důvod, aby ho přiměla k návratu. Nemohla mu nabídnout nic kromě... sebe. A teď... už si nebyla jistá ani tím.

Bylo nutné kopat skoro měsíc. Ebbin pracoval úplně sám. Tajemství svého objevu by nikomu jinému nesvěřil. A popravdě, mládenci a jeho dva najatí strážníci byli docela spokojeni, že můžou trávit dny lenošením ve stínu, zatímco on se lopotil v podzemí. Hlínu a kamení, které uvolnil z překážky, strkal za sebe a házel rovnou do vody.

Za další peníze od patrona nakoupil zásoby včetně dvou nových luceren. Jedna mu nyní svítila na práci, když se mu podařilo uvolnit úzký průchod skrz sesuv a mohl nahlédnout dál. K jeho nesmírné úlevě měl tunel pokračování. Prohrabal se hlínou a zvedl světlo ve zpola ucpaném prostoru. Plamen hořel rovně. Vzduch se tady ani nehnul. Ebbin se zadíval do tunelu. Vedl rovně a měl dokonale kulatý průřez. A taky stoupal vzhůru. Nebyla tu žádná havěť, smetí ani pavučiny. Zvláštní, že byl sesuv tak omezený, ale on jen nad těmi obavami pokrčil rameny a po čtyřech se vydal dál.

Tunel ústil do kruhovitě místnosti. V chabém světle to vypadalo, že ji kryje hladká kupole. Na zemi se válely úlomky kamení. Ebbin mezi ostrými kamínky opatrně našlapoval. Když se mu zrak přizpůsobil příšeří, vynořily se ze tmy otvory: hlavní hrobku obklopovaly menší boční komnaty, všechny s vyraženými dveřmi.

Nakonec mě předběhli! Porazili! Jak ho mohl někdo předejít? Jediné slovíčko v záznamech nenaznačovalo existenci takovéto hrobky! Setřel si z obličeje studený pot. *Mor na ně!* K vyloupení zjevně došlo téměř okamžitě po dokončení hrobky. Bratřanci dělníků či bystroocí místní si stavby povšimli. Kopl do trosek. Pod nohama mu leželo cosi nerovného. Poklekl a zakryl dlaní světlo.

Zírala na něj lebka. Trhl sebou, ale pak se vzpamatoval a ometl kamenný prach. Další. Řada... ne, kruh lidských lebek. A další kruhy. Vždy nový položený na předchozím. Ebbin vstal a přistoupil k velkému, nezřetelnému předmětu před sebou.

Uprostřed stála tajemná socha: dva oblouky protínající se tak, že vytvářely čtyři trojúhelníkové otvory. Uvnitř na onyxovém podstavci spočívala zahalená mrtvola. A na mrtvole se ve světle

lucerny jako jantar třpytila maska z tepaného zlata, jednoduchá, s reliéfním obličejem. Ústa byla vytvarovaná do nepatrného úsměvu, protivného, vědoucího úšklebku nadřazených vědomostí.

Ebbin téměř přistoupil blíž a po tom nádherném předmětu sáhl, ale něco ho zastavilo. Nějaký instinkt. Možná se mylil, ale nezaslechl náhodou přízračný šepot: *není pro tebe...* tak slabý, že si ho možná v nekonečném tichu hluboko v podzemí jenom představoval? Odtáhl ruku. Zvláštní... komnaty vyloupené, a přitom se hlavní ceny nikdo nedotkl. Proč?

Couvl a zvedl lucernu ke stěnám. Dveře do všech menších bočních výklenků byly vyražené a podstavce prázdné. Ne, ne všechny. Jedny dveře zůstaly nedotčené. Přistoupil k nim. Byly vyřezané ze žulové desky, bez ozdob, bez erbu. Ani náznak toho, co nebo kdo leží uvnitř.

Ebbin na kámen zaklepal. Urozenec z bájného říšského věku? Zadíval se na stupínek uprostřed komnaty.

Nebo věrný družiník takového pána.

Přejel dlaní po chladné leštěné žule. Neměl dláto, aby se jí prosekával. A rozhodně sem nehodlal pustit své přihlouplé pomocníky. Ne – na to, aby se to udělalo pořádně, byly zapotřebí nástroje a zdroje momentálně mimo jeho dosah.

Bude muset navštívit patrona. A s tímto průlomem mu ten muž bude muset poskytnout další peníze. Nakonec ho financoval do teď. Ten obchodník z Jednooké Kočky zatím předvedl pozoruhodnou prozíravost a přehled. I když proti němu ostatní vedli řeči a šířili ošklivé klepy o zločineckých zájmech. O muži s podivným severským jménem: Skromný prostředek.

Když se Ebbin vrátil do tunelu, nějaký instinkt či znepokojivá drobnost ho zarazily. Něco s těmi výklenky. Přepočítal je: dvanáct. Proč vždycky toto mystické číslo? Pověsti? Staré lidové povídky o dvanácti zloduších? Pouhé bájesloví předávané věky od dávných praktik? Či pocta od stavitelů? Potřásl hlavou. Dosud příliš chatrné.

Snad je odpověď v dohledu.

Po Genabakis se roznesla zpráva, že velký Vojvoda ze severu si nakrátko rozložil tábor v kopcích východně od Darúdzhistánu, města, které si vzalo jeho přítele a občasného nepřítel Anomandera, pána Měsíčního Kamene a Syna noci. V jeho stanu se stří-

dali vyslanci ze severu, ze Svobodných měst a Rhivské pláně. Přicházeli žádat o rozsouzení ve věci pozemkových práv či dědicství titulů anebo územních sporů. Hromotluk celé dny i večery seděl se zkříženýma nohama na vrstvách koberců a popíjel čaj, zatímco se zástupci měst a kmenoví kmeti dohadovali a stěžovali si.

Jednoho takového večera, kdy se záležitost nespravedlivého daňového režimu sogenského zvrhla ve vzpomínání na staré časy, než dorazili nenávidění Malažané, Chmur vstal a vyšel ze stanu. Jiwan, syn jednoho z Vojvodových starých důstojníků, jenž se nyní snažil udělat si jméno v radě toho velkého muže, se rozhodl, že ho bude následovat a naruší jeho samotu.

Našel ho, jak hledí k západu, kde noc změkčovala modrá záře nenáviděného města. A možná hleděl velikán ještě dál, za město, k mohyle, kterou vlastníma rukama zbudoval na počest svého přítele.

Jiwan si vzpomněl na řeči, podle nichž byla hrobka ve skutečnosti prázdná. Nakonec, jak by mohla někoho, kdo byl znám jako Syn samotné Matky noci, udržet nějaká temnota? Nicméně Jiwan pravdu neznal a ani mu na ní nezáleželo. Věděl však, že pouze strach z tohoto muže brání, aby na severu znovu vzplála válka. Mír držel Rhivy na jejich místě na pláních. Vojvodův mír.

Mír, který by se mohl smeknout.

Jiwan si odkašlal, aby oznámil svou přítomnost. „Máš starosti, můj pane?“

Ascendent se k němu pootočil, než se zase zahleděl na vzdálenou záři. „Byl to přepych myslet si, že už je po všem, Jiwane. Zbytek vůbec není snadný. Na jihu Velká mohyla Vykupitele. A Menší jeho strážce. Tady ta mého přítele. Vládne tu napětí. Neklid. Cítím to.“ Jeho hlas změkkl téměř do ticha. „Obelhával jsem sám sebe. Nic není nikdy hotovo.“

„Meč je přece rozbitý, ne?“

„Ano, je rozbitý.“

„A pán Měsíčního Kamene je pryč.“

„Ano, je pryč.“

Jiwan znejistěl. „Obáváš se tedy, že se Malažané osmělí?“

Vojvoda se po něm překvapeně ohlédl a ukázal otevřené, tvrdé rysy. „Malažané? Ne, oni ne. Když je Dlouhý vlas pryč... Starosti mi dělá jeho nepřítomnost.“

Jiwan se uklonil a odešel. Věděl, že je správné, aby Vojvoda truchlil pro svého přítele, ale Jiwan musel nejdřív myslet na svoje lidi. Nepřítel jim tábořil na hranicích na severu a jihu, a tento nepřítel byl hmotný a skutečný, ne děsivé sny ustaraného starce. Zatracení Malažané. Koho jiného by osmělil Anomanderûv pád? Mohli by se chopit této příležitosti. On o tom ale ještě nechtěl mluvit. Věrnost a vděk k Vojvodovi stále ještě ovlivňovaly mnoho srdcí mezi stařešiny. I to Jiwan chápal. Protože nebyl z kamene. Jenomže čas běžel – a člověk nesměl zůstat zajatcem minulosti.

Došel k rozhodnutí. Změnil směr a zamířil k ohradě. Pošle zprávu na sever, aby sebrali víc válečníků. Musejí být připravení, pro případ, že by je Vojvoda povolal... nebo nepovolal.

Noci v Darúdzhistánu byly tišší, než se Rallik pamatoval. Tlučené. Ta nezvyklá nálada by se dala dokonce označit za střízlivou. Nevhodná atmosféra pro město modrého plamene a vášní nebo, jak ho označil jeho ropuší přítel, město snů.

Rallik jen doufal, že to není napjaté očekávání.

Podle zvonění už bylo po šesté. Stál na nezajímavé křižovatce v Gadróbské čtvrti. Tedy nebyla by ničím zajímavá, nebýt jedné pozoruhodné věci: tady potkal svůj konec mistr Kápě, samozvaný bůh smrti. A ten, jenž ho zničil, jej brzy následoval: Anomander Dlouhý vlas, pán Měsíčního Kamene.

Události tak strašné, že by otřásly každým.

V oknech kolem křižovatky nesvítilo žádné světlo a okolní domy lidé houfně opouštěli. Kdo by taky chtěl žít s výhledem na tak neblahé místo? Dlažbou prorůstalo býlí. Dveře byly otevřené, prázdné krámy vyrabované. V srdci nejlidnatější a největší metropole kontinentu ležela tato skvrna opuštěnosti a smrti.

Z té představy Rallik nervózně přešlápl. *Mrtvé srdce.*

Ale nebylo úplně bez života. Přicházel kdosi další, dusal mezi smetím, ruce schované pod tmavým pláštěm. Rallik kývl hlavou na pozdrav. „Kruťe.“

„Ralliku.“

„Vidím, že jsi přežil cechovní čistku. To mě těší.“

Kruťe tiše zabručel. „Jen málo z nás staříků. Teď je mým okrskem Gadróbská. To ti ukazuje jeden ze způsobů, jak dosáhnout povýšení.“

„Blahopřeju.“

„Děkuju.“ Muž se rozhlédl kolem sebe. Vrásky lemující jeho malá očka se prohloubily. „Ale... říkám si... kdo tady skutečně velí?“

Rallikovi se o šíji otřely známé studené prsty. „Vorcan nemá zájem, Krute,“ pronesl bezvýrazně. „Jak cech ví, má teď místo v radě.“

„V té zvanírně? To mi připadá jako zástěrka.“

„Posunula se dál. A já taky.“

Muž přehnaně kývl. „Ano, jak říkáš. Jak říkáš.“ Zasmál se, ale bylo to spíš zavrčení. „Někteří v cechu říkají, že ses *opravdu* posunul dál – tělem i duší. Ti, kdo patří ke kultu Rallika Noma.“ Znovu se zasmál, jakoby nad lidskou hloupostí. „A přesto... chci ti něco ukázat.“ Pootočil hlavu. „Tudy.“

Rallik se pozorně rozhlédl kolem dokola, než ho následoval. Křupání kročejů na šterku a smetí mu znělo překvapivě hlasitě.

Prošli nejchudší, nejnižše položenou čtvrtí hraničící se Slatinou. Tady se v rozpadajících se řadových domcích a chatrčích odehrávaly ty nejspínavější obchody. Vetešnictví, zastavárny, sběrači hnoje, malé rodinné koželužny. V podmáčené uličce s otevřenou žumpou ležela dvě těla.

Krute Rallikovi pokynul, ať si je prohlédne. „Co myslíš?“

Rallik koutkem oka sledoval asasína, jenž ustoupil do bezpečné vzdálenosti, než se naklonil nad první mrtvolu. „Profesionální práce. Přímý bodnutí zezadu do srdce. Naprostý překvapení – žádný otáčení nebo kroucení v ráně.“ Obrátil druhého mrtvého a zaváhal při pohledu na krk. „Prvotřídní podříznutí. Čepel jako břitva. Rovně ze strany na stranu. Pravák, úhel se trochu zvedá – útočník byl menší než oběť.“

Krute rozzlobeně zavrčel. „To mi uniklo.“

Rallik se narovnal. „O co ti jde?“

„Co přivede dva bývalý strážníky do takový díry, Ralliku? Poznal jsi je, vid’?“

„Poznal.“

„Ale neřekl jsi to...“

Rallik zlehka pokrčil rameny. „Ty jsi teď v jádru dění, Krute.“

„Zatraceně, člověče! Prokazuju ti laskavost! O každým se ví! O každým!“ Zuřivě se zatahal za strniště na bradě. „Kdo dokáže vyřídít dva veterány a odrovnat je bez toho, aby jenom píplí? Aniž by se bránili? Ten seznam je krátkej, Ralliku. A tvoje jméno je na něm... spolu s jejím.“

„Už jsem to říkal, Krute. O co ti vlastně jde?“

Muž dlouze vydechl přes zařaté zuby, skoro jako by vrčel. „S tebou to vždycky musí jít po zlým, co, Ralliku? No dobře. Jde mi o tohle – Vorcan je mrňavá.“

Rallik sklonil hlavu, jako by si prohlížel páchnoucí stoku. Chvilu mlčel, než couvl. „Moje rada pro tvýho nadřízenýho je, držte se stranou. Nejste její třída.“

Vycházel z uličky smrdící něčím horším než odpadky, když k němu akustický klam donesl Kruteho přízračný hlas: „To ty taky ne, Ralliku. Ty taky ne.“

Netrpělivé bušení přivedlo novou šenkýřku Jess ke dveřím do Fénixe. Sundala závoru a vyhlédla. Prudce zamrkala do jasného ranního světla. Pánovitě kolem ní prošel vysoký muž.

„Není otevřeno, pane,“ upozornila ho překvapeně, stále mrkajíc. Pak se při pohledu na jeho záda uklidnila. „Aha.“ A odšourala se do kuchyně probudit Chuda.

Rallik se zadíval na tlusťocha, jenž se rozvaloval na židli a s hlavou zvrácenou dozadu spal. Úžas se mísil s odporem. Stůl byl kromě prázdných láhví, válejících se mezi šmouhami od exotických hořčic a paštik, posetý drobkou z koláčů. Kulatý mužík měl otevřená ústa a chrápal. Rallik si mohl dobře prohlédnout strniště na neoholeném, vypouklém krku a legrační marnivost – špinavý vous spletený do krysího ocásku. Rallik zlehka kopl do nohy od stolu.

Muž zafrkal a nadskočil. Baculatýma rukama se poplácal po břiše a po fiží. Překulil hlavu dopředu a zamlaskal. Oči jako korálky upřel na Rallika a vykulil je. „Ajvaj! Myšlenka nemilá, zasmušilý příteli, že nové zjevení smrti přišlo si pro skromného Kruppeho. Nanejvýš znepokojivé a šokující probuzení. Kruppe se ještě nepostaral o svou toaletu.“

„Nenech se rušit.“

„Přítel Rallik je vždycky tak civilizovaný.“ V jedné ruce se objevil velký špinavý kapesník. Kruppe si smetl kousky koláče z vesty na širokém břiše, načež si ovinul kus látky kolem prstu a zlehka si oťukal koutky. „Hotovo!“ Spokojeně vzdychl a zastrčil ruce za černou hedvábnou šerpu obtáčející jeho karmínovou vestu. „Nyní Kruppe vhodně odpoví.“ Zvedl bradu. „Nejdražší Jess... Umíráme na hladovění! Přines sušenky, čaj, elingarthska jelita

a šunku v medu, chlebové placky a moranthský moruškový sirup.“
Ztišil hlas. „Nejsem si jistý, jestli to zvládne, vš.“

„Chud říká, že žádný takový blbosti nemáme!“ zařvala Jess z kuchyně.

„Myslím, že to zvládne dobře,“ zamumlal Rallik potichu.

Zavalitý mužík ztrápeně svažtil obočí. „Ach ne. Muselo se mi něco zdát...“ Pokrčil rameny. „Dobrá. Tak tedy sušenky a čaj. Ach! A kůrku ze spálené topinky tady pro mého přítele.“

Rallik zaskřípal zuby. „Kruppe, právě –“

Zvednutá ruka ho umlčela. „Nevysvětluj ničehož, brachu starý! Vysvětlení netřeba... posad' se, prosím!“ Rallik, stále nabručený, si patou vysunul židli, posadil se, zhoupil se dozadu a opřel se rukama o stehna. „Kruppe chápe. V těchto dnech je to přece na všech vzdychajících rtech, přáteli. Dva nejnebezpečnější vrahové ve městě zkrocení utěšujícím lásky objetím!“

Přední nohy Rallikovy židle narazily na podlahu. „Cože?“

„Neobávej se! Kruppeho city se vzpamatují.“ Ukrojil si kousek ze svažtělého, suchého plodu na stole, přičichl a vložil si ho do úst. „Výživa, Jess! Tady nám rozhodně prochází záruka!“ Potřásl hlavou a zasněně si vzdychl. „Je to starý příběh, že, přáteli? Láska je nalezena a staří přátelé zapomenuti. Kruppe se nediví, proč jsi nás tyto poslední měsíce zanedbával. Vy dva se potulujete po střechách na rozmarných schůzkách, bezpochyby. Jako zamilovaní netopýři.“

„Kruppe...“ zavrčel Rallik.

„Brzy bude následovat kupa malých zabíjaků. Už to vidím. Nože v kolébce a garoty v ohrádce.“

„*Kruppe!*“

Thlouštík zvedl zrak a nevinně na Rallika zamrkal. „Ano?“

„Chci jenom vědět, jestli je ve městě Kví- Řezník.“

„Kruppe žasne...“ Něco přiškrtlo jeho hlas, až se začal dusit. Zalovil v ústech baculatými prsty a vytáhl pomačkaný, tuhý kousek ovoce, načež si pečlivě otřel prsty o stůl. „Jess! Jeden snad nemusí kvůli čaji překročit Skořicovou pustinu!“

Velká žena se vynořila z kuchyně s podnosem v ruce. Bílou plátěnou košili měla zašněrovanou jaksi narychlo, takže odhalovala velký kus kůže. Zamračila se na Kruppeho, praštila s podnosem o stůl a kývla Rallikovi. „Ráda tě zase vidím, pane.“

„Jess. Jak se má Meese?“

„Přijde skoro každé večír.“

„Zvládáš to?“

Šenkýřka si odhrnula vlasy a ukázala na prázdné stoly. „Můžu se udřít.“

Rallik se také rozhlédl po prázdném šenku. Zamračil se, jako by ho něco napadlo. Žena se už vracela do kuchyně a boky se jí pohupovaly jako lodě na moři. Rallik si odkašlal. „Komu to tady vůbec patří, Kruppe?“

„Přítel Rallik se tázal na mladého Řezníka...“

Rallik se k němu vrátil pohledem. „Ano?“

Kruppe se zahleděl do hlubin čajníku. „Kruppe by rád věděl proč.“

Rallik s prsknutím vstal a odstrčil židli. „Tak je tady, nebo ne?“

Mužik zvedl nůž a sušenku a upřel na něj klidný pohled. „Kruppe ujišťuje přítele Rallika, že stejně milovaný mladý vagabund zcela jistě není v našem krásném městě.“ Zvedl sušenku. „Lívánek?“

Rallik, jenž měl stažený hrudník zadržovaným dechem už od prohlídky jistých ran před pár hodinami, se s dlouhým výdechem uvolnil a kývl. „Dobře... dobře...“

Kruppe přimhouřil oči v kapsách tuku. „Opět – Kruppe se diví proč.“

Rallik se ale otočil. „Na tom nesejde.“ Zavolal do kuchyně: „Jess!“

Kruppe rozhodil rukama. „Ale snídaně teprve dorazila!“

Rallik otevřel dveře, takže dovnitř proniklo jasné sluneční světlo, a vyšel ven. Dveře se za ním samy zavřely.

Thlustoč pokrčil rameny a nabral si marmeládu. „A to pomyšlení, že Kruppe označil netrpělivého přítele za civilizovaného. Kruppe se nehorázně mílil!“

V prudkém ranním světle se učený Ebbin plahočil po rozbláčené ulici počišovačů v Gadróbské čtvrti. Přes rameno měl přehozený zaprášený kožený vak a klobouk se širokou krepkou měl pevně naražený na hlavu. Zastavil se před zavřeným krámem z věkem ohlodaného dřeva na omšelých kamenných základech, zabušil na pevné dveře a čekal. Naproti přes ulici mezi povozy a návštěvníky trhu zahlédl modré stejnokroje strážníků. Ten pohled ho překvapil, protože zločin sice v této čtvrti bujel, nicméně

strážníci sem zavítali jen vzácně. Teď s sebou měli vůz a zřejmě něco stěhovali.

Dveře se otřásaly, jak někdo sundával závory a zámky, zavržaly v pantech a pootevřely se na škvírku. Za nimi byla tma. „Aha,“ vydechl kdosi slabým hlasem, „to jsi ty, dobrý učenče. Vstup.“

Ebbin se protáhl bokem dovnitř a dveře se zabouchly. V poměrně tmě za dveřmi chvíli nic neviděl, jen tak tak rozeznával nahrbenou postavu vracející závory na místo. „Pořád se bojíš zlodějů, Amane? A přesto... není to spíš na překážku obchodu?“

„Darúdžhistán hrozně upadl, dobrý učenče,“ odtušil shrbený muž svým sípavým hlasem. „Opravdu hrozně. Vůbec to není jako za starých časů míru a přísného dodržování zákonů jeho vládců. Co se obchodu týče... obsluhuju jen vybranou hrstku, a ti vědí, kde mě najít, že?“ Suše se uchechl.

Stísněný pocit, který v Ebbinovi návštěvy vždycky vyvolávaly, takové poznámky nijak nezmenšily. Myslel na vlastní šeptem vedené a nenápadné vyšetřování ohledně jemností ochran, překážek zakotvených v chodbách, kterým se pak pečlivě vyhýbal, když se krok za krokem a zdroj po zdroji blížil k tomuto muži a jeho zdánlivě nenavštěvovanému krámu. Ale aby zachoval zdání, odpověděl celkem geniálně: „Ovšemže, Amane. Velmi vybranou,“ a skromně se taky zasmál.

Aman ho zavedl do samotného krámu. Při chůzi za sebou táhl zmrzačenou nohu, obrácenou dozadu při nějaké porodní nehodě. Ruce měl také zchromlé – znetvořené a ohnuté, jako by se ocitly v nějakém znetvořujícím nástroji. Došoural se za pult, přes který viděl díky zabudovanému stupínku. Tyčil se tam jako nějaký neohrabaný dravý pták.

Ebbinovi se zrak přizpůsobil věčnému šeru obchodu, a tak mohl opatrně položit vak na pult.

„Máš pro mě něco?“ zeptal se Aman a zvedl jedno obočí, které měl už tak vyš než to druhé.

„Ano.“ Ebbin rozvázal řemínky a vytáhl zabalený předmět. „Z nejnižší úrovně, kam jsem se zatím dostal.“

Položil balíček mezi ně a opatrně rozhrnul nejdřív silnou plstěnou látku a poté tenké hedvábí, pod nímž se objevilo něco jako kus skořápky, i když to původně muselo být vejce olbřímích rozměrů. Aman se předklonil ještě dál, až se nosem téměř dotýkal

skořápký. Při pohledu zblízka Ebbina ještě víc zarazil deformovaný tvar jeho hrbolaté lebky s chomáčky řídkých šedých vlasů. Aman jeho pozornost možná vycítil a odtáhl se.

„Skvostný exemplář, dobrý učenče. Překrásný.“ Zapálil lampu od lucerny visící na stěně a postavil ji na pult. „Smím?“ Ebbin mu pokynul. Přes ohnuté prsty připomínající kořeny zvedl muž lehce skořápku a podržel si ji u plamene. Ebbin se příkrčil, aby viděl: plamen skořápkou prosvítal jako matná záře, což bylo samo o sobě ohromující, ale celé místo nějak převzalo světlo a tlumeně, měkce světélkovalo jako miniaturní rozbřesk.

Aman si téměř nostalgicky povzdechl. „Jen si, dobrý učenče, představ, chceš-li, celé stavby z takovéhoho kamene, vyřezávané a vyleštěné téměř do průsvitna, zářící chladným modrým plamenem města. Velkolepý pohled by to musel být, že?“

„Ano. Darúdzhistán ve velkém říšském věku tyranů. Přinejmenším takové jsou domněnky.“

Muž se mu podíval do očí a mrkl. „Pochopitelně.“

„Je to ošetřené?“

Aman vrátil kousek do látek a začal ho znovu balit. „Uvidíme. Budeme muset udělat zkoušku. Pokud se ukáže, že úlomek pochází z nádoby použité při jistých ehm... ezoterických... obřadech z té doby, potom by se mohl prodat za hodně těm, kdo by ho rádi znovu použili pro vlastní... inu... podobný výzkum.“

Ebbin si nejistě odkašlal. „Chápu.“

Aman strčil balíček pod pult. „A jak můžu pomoci *tobě*, dobrý učenče?“

„Narazil jsem na komnatu. Pořád ještě je zapečetěná.“

Kramář přestal fukat prsty připomínajícími pavoučí nohy. „Opravdu?“ vydechl užasle. „Je dosud zapečetěná? Úžasné. Musíš být nanejvýš opatrný, dobrý učenče. Pasti, které dávní uchystali kolem zesnulých...“ Potrásl hlavou. „Nebezpečné.“

„Ovšemže, Amane. Znáš nebezpečí. Nejsem žádný amatér.“

„Ovšem,“ zopakoval kramář a v úsměvu předvedl křivé zuby. „Ta překážka?“

Ebbin si znovu odkašlal. „Kámen. Kamenná deska. Není nijak označená.“

„Není označená, říkáš? Žádná pečeť? Ani žádný nápis?“

Ebbin se netrpělivě zamračil. „Znáš svou práci. Už pracuju na vykopávkách celé roky.“

Aman zvedl ruce. „Nechtěl jsem být neuctivý, dobrý učenče. Prosím. Jenom je to velice... neobvyklé.“

Ebbin se znepokojeně zachvěl, přetřel si hrud' a kývl na souhlas. „Ano. Je to... neobvyklé.“

„Možná tedy nedůležitá osoba. Menší dvořan.“

Ebbin si vybavil postavu ležící na onyxových márách uprostřed komnaty. Masku z tepaného zlata se strašidelným úšklebkem a kruhy z lebek naskládaných okolo. Kruhy smrti. Roztřeseně kývl. „Ano. Přesně to si myslím taky.“

Aman si ho prohlížel a něco zvažoval. Pak se rychle obrátil k policím. „Možná mám právě ten nástroj, který se ti bude hodit, dobrý učenče. Moranthské alchemikálie... snad kyselina? Nebo dláta. Není to obyčejný nástroj, to vůbec ne. Tvrzené železo, slitina malazského minerálu otataralu. Dáš-li mi pár dní, připravím je pro tebe.“

„Tady nic takového nemáš?“

Muž se suše zasmál. „Má ty dobroto, ne. Ten minerál by měl nanejvýš zhoubný vliv na... moje zboží.“

Ebbin mohl jenom souhlasit. „Když to říkáš, pane. Takže pár dní. Musím se stejně poradit se svým patronem.“

„Výborně, výborně.“ Aman sklonil hlavu a uzlovitými prsty poklepával na pult.

Když byly všechny závory zase na svých místech, odšoural se Aman zpátky do obchodu. Tady na něj čekala překrásná mladá žena s dlouhým černým copem stočeným na temeni. Aman kyselé našpulil rty. „Tvůj *vpád* do mých záležitostí je nanejvýš nepředložený. Nanejvýš nepřijemné.“

Dívka se jenom opřela dobře tvarovaným bokem o pult, na kterém pomalu otáčela balíčkem. „Proč se spoléháme na toho kretěna?“

„My? Není žádné *my*. Jsi pomýlená. Tvoje nevíтанé vměšování věci nesmírně zkomplikuje.“

„Sledovali krám, Amane.“

Muž odkulhal na stupínek za pultem. „Sledovali krám? Ovšemže ho sledovali. Pořád ho sledují! Ti agenti mých bývalých spojenců jsou nanejvýš vytrvalí. Ale protože zůstávám vevnitř a jsem *nenápadný*... nic netuší.“ Zlehka se dotkl prsty dřevěného pultu. „Není třeba říkat, že nenápadnost nyní byla zničena...“

„Jsou mrtví, Amane.“

Kupec chtěl něco říct, ale zarazil se a přešel rukama po pultu, jako by ho hladil. Pak znovu začal, pomalu: „Ano. Nicméně ten, kdo je najal, ví, že je něčemu na stopě. Nejlepší bude zachovávat zdání tajemna.“

Dívka lhostejně pokrčila bledými útlými rameny a začala rozbalovat látku. „Potom ho zabiju, ať je to kdokoliv.“

„Aha, ano. Když už mluvíme o tajemnu. Nikdo nezná totožnost toho Lamače kruhů. Vynořilo se mnoho pozérů dělajících si nárok na tento titul, ale nikdo to neví jistě. Mohl by to dokonce být jeden z mých starých spojenců – dokonce i tvoje matka.“

Dívčin koketní pohled ztvrdl. „Nemluv mi o ní, Amane. Nikdy.“ Vzhledla. „Kdokoliv, říkáš? Ale pochopitelně ne ty.“

Aman potřásl ohnutým prstem. „Učíš se.“

Udělala obličej a ukázala na úlomek. „Je to opravdu tak cenné, jak říkáš?“

Zvedl střep mezi ně a díval se jí přitom do očí. „Ach... nádhera, že? Jemné, úžasné. Skvostný exemplář. Navenek. Ale uvnitř je vadný. Bezcenný. Kus smetí.“ Rozdrtil ho v ruce.

Dívka ucukla, jako by jí vyřal políček, a ve tmě do něčeho narazila. Stiskla plné rty do bledé čárky a v očích jí zaplálo roztažené světlo. Muž ji klidně pozoroval, hlavu nakloněnou, prsty zlehka sepjaté. Zlatavé světlo se jí z očí vytratilo a ona tam stála a chvěla se potlačovaným vztekem. Rozčileně se nadechla a vzdor-ně zvedla hlavu. „Už jsi *úplně* skončil, doufám?“

Uklonil se. „Úplně.“

„A co ta obludnost?“ chtěla vědět a ukázala na vysokou postavu, do níž narazila.

Aman zvedl lampu a odhalil obrněnou sochu. Světlo se odráželo od modrých a zelených polodrahokamů, jimiž byla vykládaná. „Skvost, vidíš? Z dalekého Jacuruku. Jeden z jejich kamenných vojáků.“

Přeměřila si sochu okem odborníka. „Automat?“

„Ne tak... *docela*.“ Postavil lampu na pult. „V každém případě, má paní, když už ses vrátila, radím ti, abys dělala něco užitečného a sledovala našeho přítele. Nesmí se mu nic stát. Buď připravená zasáhnout. Už je blízko, Tajo. Velmi blízko.“

„Proč on? Proč nejdeš dolů ty?“

Nepokoušel se ve svém smíchu zakrýt blahosklonnost. „Moje

milá. Jsi velice zábavná. Nespočetné ochrany a podmínky, které zavedli mí bývalí spojenci, jsou velmi náročné. Téměř bez děr. Jenom ti, kdo nehledají, můžou projít. Nesměli nikdy prolít krev, nesmějí usilovat o zisk... ty podmínky jsou opravdu náročné. Vymyslel je Mammotlian. A protože tu hrobku zbudoval učený Mammotlian, snad jenom spřízněná duše může mít vhodné instinkty. Jestli chápeš, kam tím mířím.“

„A pokud selže – jako všichni ostatní?“

Pokrčil rameny. „No, už jim tam dole skoro dochází místo, ne?“

Přimhouřila oči do škvírek a naklonila hlavu; nebyla si jistá, jak to myslí.

Na ulici dráteníků v Gadróbské čtvrti si Barathol Méchar prohlížel poslední dodávku železné rudy. Byla nezvykle dobré kvality. V hroudách bylo užitečné rozmezí měkkosti a křehkosti. Zavřel bednu, zašel do kovárny a podržel ruku nad uhlíky. Potřeboval víc času. Vyšel ven a zamířil přes dvorek svého řadového domku. Oprášil si ruce a po úzkém schodišti vystoupal ke svým pokojům. Oblohu za zavřenými okenicemi začínalo rozjasňovat svítání. Barathol chvíli jen stál u postele, kde ještě spala Scillara. Pak přešel na druhou stranu ke kolébce, kterou vlastnoručně vyrobil. Poklekl a prohlížel si nemluvně v kolébce, schoulené a baculaté.

Nikdy by si nepomyslel, že takový poklad bude jeho. Dítě vypadalo pro svět příliš bezbranné. Příliš slabé. Jeho zranitelnost ho děsila. Báł se ho jenom dotknout svýma drsnýma, začernalýma rukama. Přesto jednu ruku opatrně strčil do kolébky a nechal si rychlým dechem chlapečka ohřát prsty.

S úsměvem vstal a všiml si, že ho Scillara pozoruje. „Ještě jsi neutekl, jak vidím,“ prohodila a protáhla se.

„Ještě ne.“

„Ani před uječeným spratkem a tlustou ženou?“

„Asi jsem musel v předchozím životě udělat něco hrozného.“

„To muselo být vážně něco příšerného.“ Rozhlédla se, jako by něco hledala. „Bohové, schází mi fajfka.“

„To přežiješ.“

Ukázala na dveře. „Hod' mi župan. Nemáš náhodou něco na práci? Vydělávat peníze? Abys mohl najmout kuchařku? Už mi to spálený jídlo leze krkem.“

„Mohla bys zkusit přiložit ruku k dílu.“

Zasmála se. „Moje jídlo bys jíst nechtěl.“

„Tak já jdu zase zpátky.“ Hodil jí župan. „Dal bych si čaj.“

„To my všichni.“

Cestou dolů se těšil na další den v kovárně, odkud viděl na dvorek, kde Scillara sedávala na kobercích položených na zemi a kojila malého Chaura.

Život mu připadal lepší, než kdy doufal, že může být.

KAPITOLA DVĚ

Neobrátíš ruku svou proti otci svému,
neboť to jest svatokrádež

Nápis na kamenném úlomku
Obydlená pláň

Výzva začala, jak už se takové věci přihází: pohledem. Pohledem o chvíličku delším, než být měl. V tomto případě spočívajícím na udusané hlíně cvičiště uprostřed Zkosu, v segeležských mramorových síních.

Jan, jenž se již odvracel, aby zavolal otroka, si toho pohledu všiml a zarazil se. Členové vládnoucí jistarijské rodové linie, kteří si to ráno přišli zacvičit, také instinktivně vycítili napětí. Dav se rozestoupil a Jan přes uprázdněné cvičiště a zápasnické kruhy hleděl na Enoka, nově ustanoveného třetího. Díval se, zatímco se k němu připojovali přátelé a nejbližší přívrženci mladého aristokrata. Aniž by musel otočit hlavu, věděl, že jeho přátelé se zase postavili za něj. Natáhl ruku s dřevěným cvičným mečem. Ten mu odebrali.

„Otoč se k němu zády,“ syčela za ním Palla Šestá. „Jak se opovažuje! Tohle není správné místo.“

„Netvrdí právě náš mladý třetí, že opovázlivost je přesně to, co nám v dnešní době schází?“ opáčil Jan klidně. Na to odpovědělo zuřivé vrčení. Jan nepatrně zvedl bradu, aby ukázal na sedadla amfiteátru naproti. „Podívejte... sudí výzvy se již shromáždili.“

„Všichni jsou z jeho rodiny!“ křičela Palla. „Tohle je dílo toho jeho intrikánského strýce, toho tlustého Olaga.“

Objevil se Janův meč, podávali mu ho ze zadu, jílcem napřed. Převzal ho a začal si přivazovat pochvu k šerpě. Koterie Enokových přívrženců – převážně ctižádnostivých mládežníků – dělala

na druhé straně totéž. Kdosi Janovi podal tykev s vodou a on se napil. Oči nespouštěl z Enokovy masky: bledého oválu hyzděného pouze dvěma černými čarami, po jedné na líci.

To už je to opravdu rok? Překvapilo ho to. Jak stárnul, ubíhal čas nějak rychleji. Ne že by hodlal stárnout – to byl jenom vedlejší efekt delšího čekání, než se někomu podaří ho porazit. Enok si očividně myslel, že jeho šance přišla. A on musel uznat, že opovážlivý mladík si svou chvíli zjevně vybral velmi dobře: Enok sám byl ještě plný sil, protože se pouze protahoval a zahříval, zatímco Jan právě dokončil namáhavou sérii cvičných soubojů a ještě teď se potil námahou. Zdálo by se, že mazaný nový třetí má výhodu.

Ale Jan byl v postavení, v jakém chtěl být. Krev měl horkou a rozprouděnou. Z údů mu vyzařoval žár a cítil se silný. Cvičení ho nevyčerpávalo jako zřejmě tolik jiných. Spíš ho oživovalo. A přece... výzva během cvičení... čas, kdy se tradičně všichni členové jistarijské aristokracie směli volně mísit, cvičit a trénovat. To byla opravdu špatná forma. Shromáždění nezaujatých sudí by to vůbec nepovolilo.

Přesto nebylo pochyb, že musí odpovědět. Byla to jeho povinnost. Byl druhý.

Položil špičky prstů na obouruční jílec meče a zamířil doprostřed amfiteátru. Během let přestal počítat, kolik třetích pod ním přišlo a odešlo. Řady agatiů, horní tisícovky, byly v tomto ohledu jako gejzír – neustále vyvrhovaly nové výzvy. A tahle byla netrpělivým příkladem nechvalně proslulého netrpělivého žebříčku. Kdysi dávno prý bylo postavení druhého nejhorším možným dosažitelným postavením. Věčně druhý, nikdy první. Ale se smrtí posledního starce, jenž dosáhl prvního postavení, bylo takto nahlíženo na třetího. Nejsvrbivější postavení, nejkratší příčel... tak či onak. *A tenhle si očividně myslí, že mě má utahaného. Dobrá. Ať si. Ať mě vyzve teď, tak brzy. Tak... ukvapeně. Budiž. Můžu jenom splnit svou úlohu a přijmout.*

Enok mu vyšel vstříc. Ostatní jistariové couvali, aby byl písek volný, a otroci odnášeli výstroj. Bylo bezvětrí a slunce dost vysoko, aby nepředstavovalo problém. Jan čekal s hlavou nakloněnou na stranu. Když byl třetí dost blízko na soukromý rozhovor, přednesl obřadní výzvu: „Dávám ti poslední možnost to znovu uvážit. Forma byla dodržena. Nevzejde z toho žádná hanba.“

Pohled pod bílou maskou se dvěma černými linkami byl opo-

vržlivý. „Čekání pro mě není, Druhý. Nehodlám se svého hřadu držet zuby nehty – jako to děláš ty.“

Janovi se zadrhl dech. „Ty bažíš po postavení *prvního*?“

„Je načase. Pokud nehodláš vést, ustup někomu, kdo to udělá.“

Takže o tomhle si šeptali v dormitářích... Jak všichni zapomněli. Nárok na prvního nelze vznést. Nelze si ho vzít. To lze jenom dát. A já – ani já – nejsem považován za hodna toho titulu. Zmocňoval se ho hněv a jen s největší námahou mu dovolil proplout kolem. Ne. Nesmí zde být žádné pocity. Žádné myšlenky. Tenhle přemýšlí až moc – zpomaluje ho to. Nesmí myslet. Musí jenom jednat. A on vždycky jednal tak rychle.

Palcem povytáhl čepel z pochvy. „Dobrá, Třetí.“ Nadechl se a při výdechu zašeptal obřadní slovo: „Přijímám.“

Jejich čepele se srazily, ještě než poslední slabika opustila Janovy rty. Jan odrazil několik útoků a podvědomě si všiml, že mladík příliš spoléhá na svou sílu, jako by chtěl podpořit formu, s níž dosud úplně nesplynul. Instinktivně poznal, že je lepší a že každý nad Desátého to uvidí také. Jenomže tu byli sudí. Ty nepřesvědčí. Bude zapotřebí něčeho mnohem nezvratnějšího.

Chudák kluk. Tím, že zosnoval to shromáždění, mi jeho strýc nedal jinou možnost. A teď za to zaplatí chlapec.

Přesto to odkládal, bránil se a kroužil. Mezi nejvýše postavenými by byla taková lajdáckost, jako skutečné prolití krve, považována za velmi špatnou formu. Nejlepší vítězství byla ta dosažená bez podobného hrubiánství.

Bouře nepolevujících agrese třetího se přes něj přelévala v neustálém řinčení kalené, tvrzené oceli. Jan přesto zůstával klidný – oko klidu obklopené rozmazaným, zpívajícím nabroušeným ostřím. Bouře začínala jako chvastounská, pánovitá síla. Teď s sebou ale nesla disharmonii zmatku, dokonce pochopení.

A stahující se, zběsilé zoufalství.

Jan se rozhodl jednat. Lepší bude ukončit zkoušku hned, aby si nevysloužil pověst kruřase. Uprostřed propleteného tance bodnutí, klamného útoku a protiútku natáhl čepel o kousíček dál, jak jeho pohyb dovnitř umožnil Enokovi, aby ho jeho manévr posunul blíž, než zamýšlel, a špičkou čepele olízl z vnitřní strany pravý loket, takže přeřízl šlachy.

Enokovi klesla ruka bezvládně k boku a meč mu vypadl z prstů. Mladík ztuhl a hrud' se mu zvedala a klesala v příliš zjevné náma-

ze. Horečnatý pohled pod maskou byl plný nevíry hroutící se v hrůzu.

Mladík byl zmrzačený. Jistě, zahojí se mu to a časem nejspíš bude zase moct ruku používat. Ale s takovou ránou bude mít co dělat, aby si vůbec udržel postavení aspoň mezi agatii. Podrží si samozřejmě právo nosit čepel. Ale už nepřijdou žádné výzvy.

Jan zvažil, že se šeptem omluví, když mezi bojovníky nastala ona křehká, důvěrná chvíle, ale mladík by to nejspíš považoval za urážku. A tak neřekl nic.

Choulostivý okamžik, kdy diváci zadržovali dech, jak esteticky oceňovali krásu jediného seku dokonale provedeného v síle, přesnosti a formě, pominul.

A shromáždění jstariové se poklonili svému druhému.

Později večer seděl Jan se zkříženýma nohama u večeře s nejbližšími přáteli mezi nejvýše postavenými: Pallou a Loem, jenž byl dlouhá léta osmým, ale v poslední době, kvůli údajné smrti Černého meče, se uvažovalo o povýšení na dlouho uprázdněné postavení sedmého. Byl s nimi i Beru, starý kamarád z jeho mládí, jeden ze třicítky.

„Získá Drz zpět třetího?“ zeptal se Jan Pally.

Ta se zasmála. Sklonila hlavu a nazvedla si masku, aby si mohla vzít sousto rýže a masa. „Získá. A bude vděčný, že má opět zpátky svou příčel.“

„Vděčný? Neudělal jsem to kvůli němu.“

Palla se formálně uklonila, ale v hlase se jí dál ozývalo veselí: „Vděčný za to, že jsi všem připomněl, proč zůstával třetím tak dlouho.“

Jan posunkem naznačil, že považuje téma za uzavřené. Obrátil se k Loovi a uviděl sedm čar od mouru táhnoucích se od očních otvorů přítelovy masky. „A co ty? Vezmeš sedmého?“

Lo se strnule uklonil, ohnul se v pase. „Podle rozkazu. Ale neusiluju o to. Je to... nechutné... takhle povýšit.“

Z Beruova napětí Jan poznal, že i on chce něco říct. „A ty, Beru?“

Muž se uklonil, zrak stále odvrácený. „Se vší úctou, Druhý. Mluví se o šermíři, ať je to kdokoliv, který zabil Černý meč, pána Měsíčního Štěpu. Podle některých je nutné jej považovat za nového sedmého. Někdo dokonce navrhuje výzvu.“

Jan se natahoval pro maso, ale ztuhl. „Víš, že jsem proti tako-

vému... nezodpovědnému jednání. Byl jsem proti trestné výpravě proti Pannionům. Co jsme tím získali? Mokova dovednost byla proti takové chátře a nedůstojným amatérům plýtváním.“

Jeho tři společníci delší dobu mlčeli, protože všichni věděli, co Jan cítí ohledně Moka, svého staršího bratra, jenž se přihlásil, že umlčí ty neuctivé Panniony. A jenž se vrátil... změněný. Zložený.

Promluvit připadlo na Pallu, která si mohla činit největší nárok na to, že je s ním důvěrná, jak už to tak u milenců bývá. Dokud oba nepostoupili příliš vysoko a do jejich vztahu se nevložitelo napětí výzev. „Přesto jsi podpořil Oruův podnik,“ začala opatrně.

Jan záměrně změkčil tón. „Oru tvrdil, že má vidění. Kdo jsem já, abych něco namítal? Dovolil jsem mu povolát každého, kdo bude ochotný ho doprovázet.“

„A dvacet jich odpovědělo. Největší výprava, jakou jsme kdy vypravili.“

„Pravda.“ A kvůli největšímu cíli ze všech. Protože pouze jemu, druhému, odhalil Oru pravdu svého vidění... víru, že nějak, nějakým způsobem získá zpátky čest Segulehů ztracenou tak dávno. Šílená, zoufalá naděje. Ale nemohl proti tomu nic namítat.

Zrak mu padl na Loa, jenž se odvracel, když si zvedal masku, aby se mohl napít. Možná by měl tu výzvu dovolit. Každý, kdo dokázal porazit Černého meče... pokud by překonal Loa, potom to postavení mohl mít.

Ze zamyšlení ho vytrhlo lehké zaklepání na dveře. Kývl na Berua, ať jde otevřít, a ten, na kolenou a s rukou na jílci meče, pootevřel dveře a potichu rozmlouval s tím, kdo byl za nimi. Po krátkém hovoru dveře otevřel.

Objevil se stařec, odmaskovaný vážený jistari, jenž si zvolil kněžskou dráhu. Popolezl dovnitř na kolenou a uklonil se, až se čelem dotkl dřevěné podlahy. „Můj pane. Žádají si tě v chrámu. Je tu něco... co musíš vidět.“

Jan nepatrně sklonil hlavu. „Dobrá. Zúčastním se.“ Kněz se znovu poklonil a odlezl po kolenou za práh, aniž by se k nim obrátil zády. Jan se napil čaje, aby si pročistil ústa.

Palla se uklonila na znamení, že chce promluvit.

„Ano?“

„Smíme tě doprovodit?“

„Přejete-li si to.“

Hlavní zkoský chrám byl velká budova s otevřenými stranami, sloupořadími a oblouky. Byla celá postavená z bílého mramoru s černými žilkami. Ve večerním větru prskaly zapálené pochodně a vrhaly stíny na strašidelně bledé kamenné sloupy, podlahu a strop. Čekal na ně velekněz Sengen. Měl na sobě obyčejnou halenu a kalhoty z hrubého plátna, což bylo obvyklé oblečení Segulehů. Byl hladce oholený jako většina jistariů a dlouhé šedé vlasy měl naolejované a spletené do copu. Poklonil se Janovi.

„Sengene,“ vzal ho Jan na vědomí a tím mu udělal svolení promluvit.

„Pouze druhý mě smí doprovázet,“ přikázal stařec a vykročil.

Palla a Lo ztuhli a vyměnili si rozhořčené pohledy. Jan zvedl ruku, žádaje o trpělivost. „Tady v chrámu je to tvoje právo.“

Sengen se znovu uklonil a pokynul Janovi, ať jde dál.

Odvedl ho až úplně dozadu k oltáři, což byl sloup nadpozemsky průsvitného bílého kamene, vysokého po pás, s prázdným vrškem. Sengen se na pilíř uctivě podíval a zkřížil ruce na prsou. Jan na něj zíral, zmatený tímto podivným chováním. Pak přenesl zrak na sloup a užasle popošel blíž. Po bílém kameni stékaly kapky vody a nesla se od něj řídká pára jako ranní mlha.

„Potí se, Druhý,“ vydechl užasle velekněz. „Kámen se potí.“

„Co to znamená?“

„To znamená, že možná přichází to, na co jsme celou dobu čekali. Náš cíl,“ odvětil Sengen s očima upřenými na světlý kámen.

Otřesený Jan couvl. Ale pilíř byl prázdný... je to správné? Jak se to mohlo stát?

„Je tvou povinností provést přípravy,“ pronesl Sengen ostře.

Jan kývl. Otočil se, a přitom zachytil svůj odraz ve vyleštěném štítu. Bílá maska odlišená pouze jednou krvavě rudou šmouhou na čele. Značka, kterou tam kdysi dávno vložil poslední první.

„Ano,“ odpověděl ochraptěle. „Zařídím to.“

Jeho tři přátelé čekali na chrámových schodech. Jan se před nimi zastavil a oni se ošivali a znepokojeně odvraceli zrak. „Lo,“ promluvil Jan konečně, „dávám ti svolení vyhledat toho sedmého. Možná ho budeme potřebovat.“

„Potřebovat?“ zopakoval Lo a polekaně vzhlédl, než se rychle odvrátil.

„Můžeš si s sebou vzít ještě jednoho. Kdo to bude?“

Lo ukázal. „Tady Beru, jestli bude chtít,“
„Ne. Chci, aby tu on zůstal. Vyber si jiného.“
Lo se uklonil. „Jak přikazuješ.“
„Co se děje?“ chtěla vědět Palla a naklonila hlavu. „Máš...
starosti.“

Jan si ji prohlédl. Dovolil si potěšení okukovat její mrštné údy a hrdý postoj a přál si, aby se nerozhodla pro stezku výzev. To ale od něj bylo sobecké, protože ona si své postavení zasloužila. „Sežeň agatie, Šestá. Musíme se připravit. Oltářní kámen se probudil.“

Ti tři se podívali na chrám a pod maskami užasle kulili oči. „Mysleli jsme, že je to jenom pověst,“ vydechla Palla.

„Než zesnul, předal mi první část toho, co bylo předáno jemu. Není to pověst. A teď běž, Pallo. Pověz první polovině agatiů, ať se shromáždí tady.“

Palla trhla hlavou v úkloně a seběhla po schodech. Jan se obrátil k osmému. „Bude pro tebe připraveno plavidlo.“

Lo se poklonil a vycouval po schodech. Beru se za ním díval a promluvil: „A s čím může pomoci tento nízký třicátý?“

„Chci, abys zůstal mezi muži, Beru. Poslouchej, co se povídá po dormitářích. Možná přicházejí těžké časy. Všichni projdeme zkouškou. Doufejme, že nebudeme posouzeni jako... nehodní.“

„Rozumím, Druhý.“ Jan neodpověděl, a když Beru vycítil, že si jeho přítel přeje být sám, s úklonou odešel.

Jan dlouho stál v chladném nočním vzduchu. Díval se přes bíle vydlážděné Náměstí shromáždění na domy a hory jejich druhé vlasti. To samo o sobě nebylo tajemstvím. Všichni věděli, že přišli odjinud. Všechny staré příběhy líčily dlouhý pochod a vyhnanství, třebaže žádný se nezmiňoval o bájném místě jejich původu. To byla další pravda, kterou první potvrdil: jejich domovina ležela na severu. A on ji i pojmenoval.

Vyjevil však pramálo rad. Když na něj Jan naléhal, ležící stařec k němu prostě jenom vzhlédl a zavrtěl hlavou. „Lepší je tyto věci nevědět,“ prohlásil. „To je nejlepší pro všechny.“

Nevědomost? Jak může být nevědomost nejlepší? Janovy instinkty se proti takovému tvrzení bouřily. Přesto byl vychován a vycvičen, aby poslouchal, a tak se podvolil. Byl druhý. Byla to jeho povinnost. Možná ho přesvědčil starcův tón. Jeho slova v sobě nesla tak zdrcující zármutek a strašlivou tíhu pravdy, až se Jan obával, že by je nemusel unést.

„Cejtíš to?“ zeptala se Pazderka, sedící s nohama na stole v téměř prázdném šenku K'rulova baru, a vzhledla od čištění nehtů dýkou.

Mizela, s bradou v dlani, opřená za barpultem, zvedla obočí a podívala se na Kalouse na jeho obvyklém místě. „To myslíš mě?“

Pazderka nakrčila nos. „Ne – ne tebe. Něco mnohem horšího... Něco, co jsem necejtila od...“ Židle, kterou měla nakloněnou, s prásknutím dopadla na zem a ona zaklela. „Ten blitek v košili z vlasů je zpátky ve městě!“

Mizela se narovnala a rozhlédla se kolem. „Ne...“ Vyrasila ke dveřím. „Vrať se!“

Dveře se otevřely, než k nim Mizela dorazila. Pokusila se je zavřít před nosem muži s křticí rozčuchaných vlasů barvy pepře a soli a ošlehaným obličejem, v dlouhé, rozedrané košili z vlasů. Podařilo se mu protáhnout dovnitř, než s nimi stačila praštit. „Taky tě rád vidím, Mizelo,“ poznamenal zamračeně.

Mizela ucukla a zakryla si nos a ústa. „Vřetene. Co tu pro mrtvou prdel mistra Kápě děláš?“

Pazderka přiběhla zezadu. „Zzadu je zamčino. Nemůže se sem – Ach. Do háje.“

Muž vycenil zuby v úsměvu. „Jako za starejch časů.“ Přišoural se ke Kalousovu stolu, posadil se naproti němu a kývl. „Historiku. Dlouho jsme se neviděli.“

Šedovousý stařík pootevřel ústa. „Vás Paliče mostů zřejmě nic nezadrží.“

„Hovno plave,“ zamumlala Pazderka na druhém konci šenku.

„A co takhle něco k pití?“ zavolal Vřeten. „Pokud teda nemáte plný ruce práce s ostatníma hostama a tak.“

„Jsme na suchu,“ opáčila Mizela. „Musíš to zkusit někde jinde. Nenech se od nás zdržovat.“

Vřeten se otočil. „Na suchu? Co za bar nemá žádnéj alkohol?“

„Hodně smutný bar,“ prohodil Kalous tak tiše, že ho zřejmě nikdo neslyšel.

„Hmm.“ Muž si uvolnil límec košile, jako by byl nepohodlný nebo hodně těsný. „No, s tím bych vám možná mohl pomoci.“

Pazderka si vyměnila pochybovačný pohled s Mizelou a zároveň řekly: „Ale?“

„Jistě. Naskytla se mi nějaká práce. Víte, práce za peníze. Na

jídlo a pití. A na nájem.“ Vřeten se pozorně zadíval na Mizelu.
„Kdo tady vůbec platí nájem?“

Ženy přešlápaly a podívaly se na stěny. „Proč my?“ zeptala se Mizela náhle a Pazderka kývla.

„Chtějí prostě lidi, na který se můžou spolehnout, že budou držet jazyk za zuby.“

„Lidi to už vzdali s cechem asasinů, co?“ poznamenala Pazderka.

„Pokud z něj ještě někdo zůstal...“ dodala Mizela stranou.

Vřeten vyvrátil oči ke stropu. „Ne takovouhle práci!“

„Co to teda pro Fenerův pád je?“ chtěla vědět Mizela.

Veterán se opět posadil, natáhl si před sebe nohy a sepjal ruce na opasku. Pokřiveně se usmál, což Pazderka považovala za snahu se zalíbit, ale vypadalo to spíš jako chlípný pohled zhýralého starce. „Tvoje gusto, Mizelo. Obyčejnej nenápadnej průzkum. Pozorovat a hlásit. Nic víc.“

„Za kolik?“ zajímalo Pazderku.

„Zlatý rad na den.“

Mizela hvízdla. „Kdo stojí za tolik? Ty ne, to je jasný.“

Vřeten se přestal usmívat. „Platí hodně, aby si zajistili, že práce bude udělaná.“

„Kdo platí?“ zeptal se náhle Kalous ochraptělým hlasem. „Kdo je šéf?“

Všichni tři se na historika užasle podívali.

„Dobrá otázka!“ prohlásila Mizela.

„Jo,“ přidala se Pazderka. „Mohla by to být past. Falešnej kontrakt, aby nás vylákali ven.“

Vřeten mávl rukou. „Á! Mluvíš úplně jako Jiskra.“ Rozhlédl se. „Kde vůbec ten cvok je?“

Mizela se opřela lokty o bar. „Šel na jih. Říkal, že je... podrážděnej.“ Zamračila se. „Přestaň měnit téma! Kdo platí?“

Vřeten znovu mávl rukou. „Kašlete na to. Já to vím. A vím, že jim můžeme věřit.“

„Jim?“ opáčila Pazderka a zvedla obočí. „Kdo jsou oni?“

Vřeten rozhodil rukama. „Dobrá, dobrá! Jste důvěřivý jako Jaghuti. No dobře!“ Předklonil se a poklepal si z boku na pořezaný, potlučený nos. „Dalo by se říct, že to jsou naši staří zaměstnavatelé.“

Kdyby byla měla Pazderka něco v ruce, byla by to po něm hodila. „Ty kreténe! Jsme zběhové!“

Znovu se vědoucně usklíbl. „Přesně tak. A díky tomu jsme svobodní agenti, ne?“

„Dává to politický smysl,“ podotkl Kalous a ometl stůl. „Aragan si nemůže dovolit, aby ho rada obvinila, že někam strká nos nebo špehuje.“

Vřeten zvedl obočí. „Aragan? Ten starý pes je tady?“

Mizela s Pazderkou hlasitě zaklely. „Vřetene!“ vypravila ze sebe Mizela a spolkla další nadávky. „Ty zabeďněnej vole! Je to Oponn prokletej vyslanec! Říkal jsi, že víš, pro koho pracuješ!“

Vřeten zrudl, vstal a odstrčil židli. „Těžko mě mohl zastavit na ulici!“

Starý historik se díval, jak se na sebe tři veteráni mračí přes šenk. Zvedl ruku. „Dám pozor na obchody.“

Všichni tři zamrkali a vydechli. Pazderka stroze kývla. „Tak dobrá.“

„Kde?“ zeptala se Mizela.

Vřeten se zamračil na historika. „Jižně od města. Pohřebiště. Lidi chtějí vědět, co se tam děje.“

„Všichni říkají, že je to tam obraný dohola,“ namítla Pazderka.

„Minulost nikdy neodejde úplně – nosíme si ji s sebou,“ mumlal Kalous, jako by citoval.

Vřeten sraštil obočí a poškrábal se na strupu na nose. „Jo. Jak říká.“

Mizela byla za barem. Vyndala opasek s tesáky v pochvách. „Měli bysme vyrazit dneska večer. Než se zavře Hřebenová brána.“

Vřetenovi zvedl široký úsměv koutky úst. „Viděli jste jejich táborový ohně, co?“

„Jako za starých časů.“

Kráčeli po opuštěném břehu, po pláži z černého písku, přes drsné sopečné mysy podél neklidných zářících vln Viterského moře. Pláže ze skla rozdrčeného na jemný písek se táhly jeden oblouk za druhým.

Na jedné takové pláži si Leoman odkašlal a ukázal dozadu. „Myslíš, že je opravdu to, co tvrdíš?“

Kiska netrpělivě pokrčila rameny. „Ani nevím, co to o sobě vlastně tvrdíš.“

Leoman kývl. „To je pravda. Možná to prostě není pro takový, jako jsme my.“ Protáhl se, aby si uvolnil svaly na plecích.

Kisce opět připomněl kočku. *S tím jeho zatraceným knírem – jako kocour!*

„Měl jsem kdysi přítele,“ poznamenal po chvíli, kdy šli mlčky, „který uměl takové otázky skvěle nebrat na vědomí. Prostě se odmítal věnovat něčemu, co nemohl ovlivnit. Vždycky jsem to u něj obdivoval.“

„A co se stalo s tím obdivuhodně pozoruhodným chlapíkem?“ otázala se s pohledem upřeným stranou.

Leoman se usmál a palcem a ukazovákem si uhladil kníry. „Odešel zabít boha.“

Kiska vzhledla k obloze. *Ach, Ohnice mě chraň!* „To jsou tví společníci vždycky tak výstřední?“

Úkosem si ji přeměřil a pozvedl koutek. „Kupodivu ano.“

Kiska vyrazila k místu, kde jim cestu přehrazoval zřícený útes. Budou ho muset přelézt.

Shora Kiska dohlédla do dálky nad prázdné moře mihotavého světla. Nikde ho nic nenarušovalo. Za ní se s oblohou znovu spojila nejasná postava Tvůrce. Bytost se vrátila ke své zjevně nekonečné práci. Byla to nějaká kletba? Nebo nevděčné poslání ušlechtilé naplňované?

Zadívala se na další oblouk pláže a zadrhl se jí dech.

Tak ji našel Leoman, jak dřepí na patách a zírá, a už se chtěl zeptat, co se děje, když ukázala bradou na pláž. Podíval se také a zaklel.

V písku ležela obrovská vychrtlá mrtvola. Polovina se zužovala do třípytívého příboje, kde ji rozežral Vitr.

Zdechlina draka.

Přistupovali k ní bok po boku. Leoman svíral svoje řemdihy a Kiska měla připravenou hůl – i když věděla, že by jim ani jedno nepomohlo, pokud by se ukázalo, že se jedná o nějakého nemrtvého tvora. Ale tmavé oční důlky neoživovalo žádné vědomí. Maso na čenichu delším než ona nebo Leoman bylo vysušené a odchlípovalo se od velkých nosních dírek. Cenily se na ně zažloutlé zakřivené zuby – hotový poklad pro každého alchymistu.

Kým byl eleint zaživa? Znali ho lidé? Nebo byl tohle celý jeho život... krátký, titánský zápas, aby unikl Vitru? Ta představa ji velmi rozesmutnila.

Leoman si odkašlal, ale neříkal nic. Kiska kývla a polkla. Když

odcházeli, našel si její ruku, ale ona se mu vytrhla. Reakci zamaskovala tím, že netrpělivě zrychlila na konec pláže, kde byla hromada uvolněné porézní pemzy.

„Není spěch, holka!“ zavolal za ní Leoman po chvíli.

Svěsila hlavu a zastavila se u kamenů vyčnívajících ze zářících vln Vitru. Ohlédla se. Leoman pomalu přicházel a dával pozor, kam šlape.

„Nevíme jistě –“

„Ano, ano! Já vím. A teď si pospěš.“

Došel k ní a mrkl na ni. „Nebylo by dobrý, kdyby ses nechala zabít takhle blízko, co?“

„Blízko čeho?“

Uhladil si kníry. „Odpovědi přece. Ať už je jakákoliv.“

„Leomane,“ začala, pomalu přeskakujíc z kamene na kámen, „slíb mi jedno, ano? Kdybych spadla do Vitru a nechala se spálit na popel.“

„A copak to je, holka?“

„Že si oholíš ten pitomý knír.“ Seskočila na černý písek další pláže. „A přestaň mi říkat ‚holka‘.“

Skočil vedle ní, pohladil si knír a zakřenil se. „Povím ti, že dámy vždycky milovaly, když jsem –“

„Nechci to vědět!“ přerušila ho. „Děkuju.“

„To říkáš pořád. Ale slibuju, že budeš –“

Kiska zvedla ruku. Klekla si a on se k ní připojil.

Stopy v písku. Nepodobné žádným, jaké kdy viděla, ale přesto to byly stopy. Když zatím ještě žádné neviděli. Někdo se tady nemotorně šoural. Ukázala na útesy, k nimž pláž stoupala. Leoman kývl. Uvolnil si řemdihy a přitiskl řetězy k násadám. Kiska sklonila hůl.

Drželi se kamenitého mysu, proklouzli do vnitrozemí a sledovali místo, kde pláž končila útesy. Kiska viděla tmavá ústí několika jeskyní. Otočila se k Leomanovi a ukázala. Kývl. Dorazili k útesu a ona přebíhala od úkrytu k úkrytu. Leoman za ní příkrčeně zavrčel. První otvor byl úzký a ona dovnitř vklouzla s holí připravenou k bodnutí. Malý prostor byl prázdný. Na podlaze ale ležel písek a prohlubně ukazovaly, kde mohli sedět či ležet lidé nebo předměty. Lidé? Tady? Jací? Z nečekaného zvuku se jí zjezily chlupy na krku. Pronikavé kvílení. Leomanovy řemdihy, které dokázal roztočit rychleji, než s čím se kdy setkala či o čem slyšela.

Vyskočila z jeskyně a uviděla Leomana čelit davu znetvořených tvorů. Démoni, povolané obludy, všichni nějak pokřivení či poranění. Sápali se po něm pokroucenými spáry. Některé tváře byly jenom slintající šmouhy. Většina zvedala končetiny příliš zchromlé, aby mohly znamenat nějaké nebezpečí. Leoman je zadržoval, stoje zády k jeskyni.

„Co chcete?“ křikla Kiska. „Mluvte! Rozumíte mi?“

Pak se otrásla země. Kiska se zakymácela. Když se narovнала, zjistila, že se k zástupu připojil obří tvor. Vypadalo to, že seskočil z útesu. Když se narovnal, byl vyšší než Thelomen. Do písku zářýval spáry jako u dravého ptáka. Široký trup měl obrněný jako říční ještěr. Velkýma, zčernalýma rukama s drápy odháněl své menší druhy. Rudě planoucí oči a ústa s křivými zuby jako dýky rámovala mohutná kštice tuhých vlasů.

Kiska loupala očima po Leomanovi, jenž kývl, a oba skočili zpátky do jeskyně. V úzkém průchodu se Kiska postavila dopředu, protože na řemdihy tu nebylo místo.

Otvor zakryl stín. „Kdo jste a co tu chcete?“ zaduněl hluboký hlas, jako když rachotí kamení.

„Kdo jste, že jste nás napadli!“

„My vás nenapadli – vy tu nemáte co dělat! Toto je náš domov.“

„Nevěděli jsme, že tu bydlíte...“

„I tak. I když jste věděli, že tu jste cizí, předpokládali jste, že *my* jsme vetřelci. To je tak typicky lidské.“

Kiska se podívala na Leomana, jenž zakoulel očima. Lekce chování byla to poslední, co čekala. „Takže... tohle je nedorozumění? Můžeme vyjít ven?“

„Ne. Zůstaňte tam. Nechceme tu takové jako vy.“

„Cože? A kdo je teď teda nepřátelský?“

„Nepřátelé se vyklubali z vás. My se musíme chránit. Zůstaňte tam. My si promluvíme o vašem osudu.“

„Pusťte nás ven!“ Kiska nastražila uši, ale nikdo neodpovídal. Kousek popošla a uviděla v otvoru pevnou stěnu znetvořených těl. Opřela se o skálu a sklouzla do písku.

Leoman se posadil vedle ní a rozhlédl se po úzké jeskyni. „Zatraceně povědomý, co?“

Kiska si objala kolena a jenom zabručela na souhlas.

„Mohli bychom se probojovat ven,“ zahloubal se.

„To by ale jenom potvrdilo jejich názor, ne?“

„Asi ano. Zajímalo by mě, kolik času budeme mít...“

Zvedla obočí. „Ano?“

„Protože bychom ho klidně mohli strávit užitečně...“

„*Leomane!* Nemohl bys na to přestat myslet aspoň na chvíli?“

Pokrčil rameny. „Musíš se naučit se uvolnit, když neovládáš situaci. Stejně nemůžeš nic dělat, ne? Tak já ti namasíruju záda.“

Frkla, ale musela potlačovat úsměv. „*Leomane...* smíš mi namasírovat záda, pokud mi slíbíš *jedinou* věc...“

Brzy ráno mířil učenec Ebbin k hlavní bráně Eldrova velkoobchodu železem na západním konci Darúdzhistánu. Za zrudlého dohledu strážných čekal, zatímco vozy a káry přijížděly a odjížděly, všechny až po důkladné prohlídce úředníků s destičkami, kteří přepočítali jejich náklad, roztrídili ho a ohodnotili. Ebbin stál a čekal. K obloze se valil kouř ze sléváren. Neustálý déšť sazí přidával vrstvu za vrstvou na již zčernalé přílby, plece a tváře strážů.

Po poměrně dlouhém čekání – strážě na něj neustále upíraly tupé pohledy – se Ebbin postavil do cesty jednoho z těch umolovaných, pobíhajících úředníků. „Přišel jsem za pánem,“ vyhrkl.

Mladí úředníci se mu začali pochechtávat. „Slyšíš to, Ollie?“ opáčil oslovený a obrátil se zády k Ebbinovi, aby mohl prohlédnout náklad beden. „Přišel za pánem.“

Chlapík, jehož Ebbin považoval za Ollieho, se výsměšně zasmál. „Tak já ho prostě zavolám, ne?“

Odpovědí byl další smích. Ebbin vytáhl z brašny svitek. „Dal mi tohle.“

Nejbližší úředník prostě dál pokračoval v počítání. Když skončil, našťavaně se obrátil na Ebbina. „Tak o co jde? Doufám, že neplýtváš mým časem.“ Vyškubl svitek Ebbinovi z ruky, prudce ho rozvinul a přelétl pohledem. Zarazil se, vrátil se nahoru a podruhé už četl pozorněji. Když dočetl až na konec, zvedl k Ebbinovi oči nyní plně ovládaného vzteku. „Pojď za mnou,“ vyzval jej.

Ebbin se za ním proplétal rušným dvorem hutě. Překračovali koleje navádějící dřevěné káry tažené neduživými mulami černými od mouru a míjeli hangáry, v nichž se valil kouř a jiskry létaly jako déšť. Dorazili k budově, která kdysi mohla být pěkným panským sídlem, ale nyní byla celá černá od sazí. Fasády se držela uschlá nebo téměř uschlá réva s několika lístky pokrytými silnou vrstvou popela.

Za dveřmi narazili na něco jako přijímacího tajemníka nebo výše postaveného úředníka. „Ano?“ zeptal se bledý chlapík, aniž by vzhlédl. Ebbinův průvodce mu místo odpovědi strčil svítek. Recepční stiskl rty a uchopil nyní umazaný velín palcem a ukazovákem, jako by to bylo chcíplé zvíře. Letmo jej přelétl a už se chystal ho zahodit, když se najednou zarazil a pomalu dokument uhladil. „Můžeš jít,“ řekl po přečtení. Ebbinovi nebylo jasné, koho myslí, ale mladý úředník se prudce otočil na patě a bez dalšího slova odešel. Muž zamrkal. „Pojď za mnou,“ vyzval Ebbina.

Vedl ho po širokém schodišti z leštěného kamene. Na balustrádě byla vrstva sazí a stupně byly zčernalé zašlapanou špínou a popelem. Muž zaklepal na úzké dvoukřídlé dveře a otevřel je. V úzké místnosti s velmi vysokým stropem čekal další vychrtlý chlapík. Recepční mu položil list na stůl a zamířil ke dveřím. Uklonil se Ebbinovi a pokynul mu, ať jde dál. Ebbin poslechl a muž za sebou zavřel dveře.

Tajemník přelétl pohledem dopis a pokračoval v psaní. Škrábání brku bylo v místnosti podobné kryptě poměrně hlasité. „Máš štěstí,“ prohodil, aniž by vzhlédl. „Pán tu bývá málokdy. Jestli tu počkáš, ohlásím tě.“

Ebbin stěží dokázal promluvit. Vzmohl se jenom na bezdech: „Zajisté.“

Muž odložil brk, osušil dokument a odstrčil židli. Zaklepal na dveře vedle stolu, vstoupil a rychle za sebou zavřel. Ebbin čekal a nervózně hladil propoceny řemen své brašny.

Dveře se otevřely a tajemník ho stroze poslal dál. Ebbin se s úsměvem poklonil a prošel kolem něj. Muž zavřel dveře tak rychle, až v nich málem Ebbinovi přirazil prsty. Místnost byla docela velká – původně to mohla být ložnice či soukromý salonek. Byla tu spousta stolů obtížených hromadami dokumentů a složek. Zašlé stěny pokrývaly mapy. Ebbin poznal nákras dolů a mapy darúdžhistánských ulic, některé opravdu velmi staré. Jedna mapa na protější stěně vypadala pozoruhodně stará a už k ní chtěl zamířit, když někdo promluvil z místa, kde dovnitř řadou špinavých oken pronikaly paprsky. „Učený Ebbine! Pojď sem, prosím.“

„Pane Prostředku,“ opáčil Ebbin, přimhouřil oči a uklonil se. „Jste hodný, že jste mě přijal.“

Vlastník Eldrova velkoobchodu železem, údajně nejbohatší muž v Darúdžhistánu, stál u jednoho stolu zády k oknu a studoval

nějakou složku. Byl poměrně malý a začínal tloustnout. Jeho severský původ byl zřejmý z kudrnatých černých vlasů, nyní řídňoucích a šedivějících. Ebbin ve složce poznal svůj původní obchodní návrh.

„Nuže,“ pokračoval obchodník, „přišel jsi žádat další peníze, předpokládám?“

Ebbin měl hrdlo suché jako prach vířící v paprscích křižujících místnost. Srdce mu bušilo, snad do rytmu s duněním kováren.

„Ano, pane,“ zasupěl chabě.

„To bude tvůj...“ zašustění papírů, „třetí přídavek.“

„Ano... pane.“

„A co mi k mé investici můžeš ukázat?“

Ebbin zápolil s přezkami na brašně. „Ano, ovšem. Mám pár střepů, které ukazují na styl zdobení popisovaný v nejstarších zmínkách...“ Zarazil se, když pán mávl rukou.

„Ne, ne. Nezajímají mě tvoje tretky ani tvoje krámy. Co jsi našel?“

Ebbin pustil brašnu. *Bohové, odvážím se to říct? Co když se mi vysměje a vyhodí mě? No, v každém případě už žádné peníze...* Zhluboka se nadechl. „Myslím, že jsem objevil kryptu, která by mohla obsahovat důkazy z říšského věku Darúdzhistánu.“

Skromný prostředek zamyšleně sklonil hlavu a našpulil rty. Obešel stůl. „Smělé tvrzení, učenče. Není však obecně přijímaným názorem, že tento věk je jen báje? Naplnění rozmarného přání těch, kdo touží po nějaké minulé velikosti?“

Obchodník přešel do středu místnosti, ohlédl se na Ebbina a dodal: „Jak poukázali ctihodní členové Filozofické společnosti: určitě by tu byl nějaký důkaz.“

„Pokud nebyl vymazán spolu s posledním z tyranských králů.“

Obchodník železem přistoupil ke stolu s velkou hromadou papírů, zažloutlých map a zaprášených svazků. Něco zvedl a obrátil to v rukou; jakousi kartičku. Promluvil s očima upřenýma na ni. „Takže jedno a totéž? Učenče? Tyrani a poloha města jako skutečná síla těchto zemí?“

Ebbin kývl. „Myslím si to, ano. Tenkrát.“

„A proč máš důvod myslet si, že jsi takovému důkazu blízko?“

„Umělecký styl výzdoby. Architektura samotné pohřební komory. Nad tím artefakty z nejranějších let období Svobodných měst. Všechny důkazy ukazují na tento závěr.“

„Chápu. A ta krypta?“

„Vypadá neporušená.“

„A... jen ta jedna?“

Ebbin překvapeně zvedl obočí, oceňoval prozíravost dotazu. „Inu, ne. Ve skutečnosti jedna z dvanácti.“ *A ta třináctá? Ústřední postava? Co s ním? Mám se o něm zmínit? A o té podlaze z lebek? Ne! Jenom přehnané množství pohřebních obětí, nic víc.* Vytáhl z kapsy kapesník a otřel si obličej a dlaně. Téměř omdléval žízni. Do očí ho bodaly šikmé žluté paprsky.

„Dvanáct,“ zopakoval mistr. „Tak důležité a neblahé číslo pro Darúdžhistán. Dvanáct démonů-trapičů přicházejících krást děti.“

Ebbin pokrčil rameny. „Nějaký obřadní význam toho čísla se zjevně táhne zpátky do času tyranů. Ty staré babské povídačky o dvanácti démonech nejspíš jenom odhalují, jak hluboko jsme klesli od pravdy minulosti.“

Rodilý Kočičan se po něm ostře ohlédl přes rameno. „Pravda, učenče. Pravda.“ Znovu se zadíval na kartu. „Dostaneš své peníze. Obstarám ti dělníky, tažná zvířata, vozy. A protože to, co jsi objevil, může být cenné, i ozbrojenou stráž.“

Ebbin se zmateně zamračil. „Mistře Prostředku, takové prostředky – ehm, tedy takové výdaje – nejsou zapotřebí. Velký oddíl by jenom upoutal pozornost všech zlodějů a hledačů hrců na pláni.“

„Kvůli tomu také dostaneš tu ozbrojenou stráž, učenče. To je vše. Počkej venku.“

Během let, co učenec Ebbin žebral o peníze u tohoto muže i mnoha dalších podobných, se naučil, kdy se nemá hádat a má poslechnout. A tak se, ve snaze zachovat si aspoň trochu důstojnosti, uklonil a odešel.

Když obchodník železným zbožím Skromný prostředek osaměl, znovu se zadíval na kartu. Byl to starověký artefakt z věsteckeého balíčku draků. Jediný přeživší příklad arkány věku dávno minulého. Zvedl ji ke světlu, a když karta zachytila šikmé odpolední paprsky, zaplála perlovou bělí a odhalila obraz jedné ze tří hlavních karet moci, vlády a autority... jablko.

V kopcích východně od Darúdžhistánu je strmá rokle, které se všichni místní vyhýbají. Pro některé je to doupe obra. Pro pocestné nebo ty, kdo s nimi navázali řeč, je to pouze domov jednoho Thelomena či Toblakaje vyhnaného ze severu.

Tady číhal skoro rok. A i když si několik lidí stěžovalo kmenovým autoritám, nikdo nezorganizoval válečný oddíl, aby ho vyhnal. Možná proto, že mrzutý a nepochybně cizozemský obr dosud nikoho doopravdy nezabil. A žena, která s ním občas pobývala, nakonec zaplatila za zvířata, která sebral. A ke dvěma dětem, jež měl u sebe, se choval s odměřenou náklonností. Nebo to možná bylo proto, že to byl obr s kamenným mečem, jenž vypadal větší než většina mužů.

V každém případě se roznesla zpráva, že je nutné se roklí vyhýbat, a místo si vysloužilo špatnou pověst jako sídlo těch neřestí, jaké mu chtěl mluvčí zrovna přičíst. Místní kmeny si zvykly na to, že mají po ruce vhodnou osobu, na kterou můžou hodit každou ztracenou kozu či koflík zkyslého mléka. Připisovalo se mu i několik nevysvětlitelných těhotenství – čemuž se cizinka vedle obra vysmála. A taky následným rozzlobeným hrozbám, že toho tvora stáhnou z kůže.

Časem začali místní tvrdit, že v nejasném světle nově vytvořeného měsíce viděli obra dřepět na svahu s pohledem upřeným k západu, odkud se daly rozeznat modravé plameny Darúdzhistánu zářící na obzoru.

Vyšťvali ho z té díry za hříchy? Nebo unikl kobkám jednoho z dvanácti zlých mágů, o nichž klanoví kmetové tvrdili, že tomu hnízdu špatnosti tajně vládnou? Plánoval pomstu? Pokud ano, potom si možná zasloužil, aby ho nechali na pokoji, protože zničení té skvrny nepravosti bylo věčným cílem klanových kmetů – tedy přinejmenším když zrovna nebyli na návštěvě v nějakém tom nevěstinci.

A tak došlo mezi klany Gadróbské pahorkatiny a cizincem k jakési dohodě. Kmetové doufali, že obr pro Darúdzhistán plánuje plamen a meč, zatímco bojovníkům z válečných oddílů se potají ulevilo, že nemusejí čelit jeho kamenné čepeli.

Co se tvora samotného týče, kdo ví, co leží v jeho srdci z kamene? Vyhodili ho z města jako nenapravitelného buřiče a narušitele míru? Nebo se k té zdegenerované žumpě hříchu obrátil zády a ušlechtil se usadil v kopcích, daleko od jeho korumpujícího vlivu? Kdoví? Možná, jak ponuře mumlali někteří kmetové, vše závisí jenom na tom, na které straně zdi jeden dřepí.

* * *

V darůdžhistánské Zámecké čtvrti se jistý prošedivělý, nicméně stále čilý muž procházel okrasnou zahradou. Velké květy ani těžkou, sladkou vůni však téměř nevnímal. Ruce měl sepjaté za zády a jen se tak potuloval. Byl to bard, jenž si nechával říkat Rybář, a zápolil se zvláště ožehavým problémem.

Zápasil s rostoucí netrpělivostí a nedostatkem úcty ke své současné milence. V minulosti by takové opadnutí okouzlení neznamenalo žádné komplikace. Stačil jenom něžný, cudný polibek, poslední dlouhý pohled a mohl jít.

Ne, problém spočíval v tom, že jeho současnou milenkou byla paní Závist. A Závist nebrala odmítnutí zrovna dobře. Zastavil se a trhl sebou při vzpomínce na poslední loučení. Aspoň z toho vyvázl živý.

V dále zazněl ženský hlas. Dotyčná nadávala, a Rybář se okamžitě rozběhl k bílé besídce kráslící střed zahrady. Tady našel Závist sedící se zkříženýma nohama před stolkem z leštěného dováženého dřeva. Po hustě žilkované desce byly poházené karty a Závist dosud soptila a nad proudem jejích nadávek by se začervenala i přístavní nosič.

„Nešťastná budoucnost?“ zeptal se s hranou nevinností a znovu sebou trhl.

„Tohle není nic k smíchu,“ ucedila Závist, napodobujíc jeho tón. Naštěstí nezahlédla, takže neviděla jeho ztrápený výraz.

Pokusil se tvářit ustaraně. „Co se děje?“

Zvedla kartu. „Ten parchant.“

Jablko. Zamračil se. „Ano?“

Úkosem se po něm podívala. Koutek úst jí nazvedl úsměv naznačující mnohá tajemství. „Ty nic netušíš, vid?“

Rybář se snažil skrýt všechny známky podráždění. Lehkým tónem ji požádal, zda by nebyla tak laskavá a neosvětlila mu to.

Závist si poklepala kartou na rty – rty, které si podle současné módy začala malovat na světle modro. Sklopila zelené oči. „Ne. Raději ne. Mohlo by to být... zábavné.“

Rybář se vrhl ke stolku a nalil si do křišťálové sklenice víno. „Pití, má paní?“ zeptal se stroze.

„Ne. A ty bys taky neměl pít, myslím. Všimla jsem si, že poslední dobou piješ víc. Měl bys přestat. Případá mi to... nelichotivé.“

Obrátil se a opřel se o stolec zády. Jedním douškem vypil celou sklenici a založil si ruce. „Opravdu?“

Paní Závist našpulila blankytné rty a začala míchat balíček. „Rybáři nejmilejší,“ začala po chvíli, „jsi nadaný muž... ale pořád jsi jen muž. Těmto věcem prostě nemůžeš rozumět.“

Opatrně postavil křehkou flétnu na stolek. „Tak dobře. Asi bych se měl poptat kolem.“

Závist už začala znovu vykládat, a tak mlčela. Mrzutě svraštila napudrované bílé čelo a kousla se do rtu. S poslední kartou se zarazila. Bude to střed celého jejího pole. „Poptat?“ zopakovala nepřítomně a hrdelně se zasmála. „Ach ano. Udělej to. Pokud tě baví hra na užitečnost.“

Místo hněvu, který měl následovat po takovém odmítnutí, cítil pouze smutek. Stesk po tom, co tu krátce bylo, a bolest z vytrácejícího se příslibu, co být mohlo. Poklonil se jí. „Tak já půjdu a budu si hrát.“

Když odcházel, ani neodpověděla.

Závist dlouho jen nehybně seděla s rukou nad kartou, kterou by uzavřela spirálový vzor možných budoucností před sebou. Jablko nahoře, pochopitelně. Karta autority a vlády. A Obelisk poblíž. Splývání minulosti a budoucnosti. Ale co ona? Co Závist?

Přes karty se natahovaly stíny. Obloha potemněla. Závist se konečně dostatečně připravila, sundala z balíčku kartu a podržela ji nad středem.

Obrátila ji a okamžitě ji pustila, jako by se popálila. Prudce zvedla ruce k hrdlu. Sípala, nedokázala promluvit. Vyletěl z ní nelidský, bublavý výkřik spolu s energií, která utrhla vršek besídky. Závist vystoupila ze šlehajících plamenů. Ztuhle prošla po zahradním chodníčku, drahocenné roucho ohořelé a doutnající. Květy se usmívaly a kynuly jí. Se zavrčením jeden roztrískala do vichřice karmínových lístků.

To odpoledne se na Zámeckou čtvrtě snesl déšť karet. Aristokratické páry na promenádě užasle přihlížely, když na dláždění dopadaly zčernalé obdélníky. Sluhové jich hodně posbírali, protože poznali malbu zlatem a stříbrem a kvalitu, ač poničenou. Učitel, najatý, aby vtloukl trochu rozumu do rozmazlených potomků jedné urozené rodiny, uviděl kartu ležící na chodníku pro sluhy a sehnul se pro ni. Protože měl jisté spojení s chodbou Mockra, okamžitě ji pustil, jako by byla prokletá.

Napůl spálená ohnisková karta, osa vykládání, padla do hlubo-

kého stínu vedle skleníku, kde zůstala ležet na chladné, vlhké zemi. Na líci měla sotva rozeznatelné zbytky tmavé postavy v kápi korunované černočernou tmou.

Král dómu noci.

Strážný obcházel Despotův barbakán jako každý večer. Za setmění hluk Darúdzhistánu, vyvolávání pouličních kupců a bučení soumarů utichly, i když bylo ještě brzy na to, aby se šediváci vydali na mlčenlivé obchůzky od jedné plynové trysky k druhé a zapalovali modré plameny rozhánějící tmou.

Arfan se nadmul, zhluboka se nadechl chladného vzduchu přicházejícího od jezera. Měl tu pěkné, teplé místočko. Pokud jisté frakce chtěly, aby někdo dohlížel na zaprášené, rozpadající se městské pamětihodnosti, budiž. Tento bývalý městský strážník, nyní na odpočinku, ještě rád nabídl své služby. Sem žádného zloděje nic nelákalo. Kopec byl opuštěný. Ne jako Hinterova věž. Z těch trosek mu naskakovala husí kůže. Myslet si, že tam straší, bylo zcela oprávněné. Tady ale nic. Pobožené základy z bílého kamene prorostlé bílím byly klidné. Za nejtemnějších nocí dokonce i on občas vídal, jak vzdálená záře modrých plamenů proniká částmi bílého zdiva. Bylo tu vlastně docela hezky.

Dnes večer bylo nezvykle chladno. Arfan se choulil a třásl se. Velmi nezvyklé. Obcházel kolem zbytků barbakánu a dupal nohama v sandálech, aby si je trochu zahřál. V soumraku nad vrcholky trosek se zamihotal vzduch. Arfan se zastavil, opřel si oštěp o poboženou zeď a třel si ruce. Vzduch jako by byl plný par, jako po letní přeháňce. Ale teď už několik dní nepršelo. Znovu se chopil oštěpu a pak vyjel a pustil ho. Ratiště bylo studené jako led.

Po obloze se hnaly cáry mraků a házely na kopec a město za ním matoucí změř stínů. Strážný zašilhal do proměnlivé záře hvězd a něco zahlédl. Chtěl utéct, ale věděl, že je jeho povinností zůstat, a tak si dřepal a postupoval dál ukrytý za poničeným zděným obloukem. Zblízka viděl, že se na zdi perlí vysrážená voda a stéká po hladkém kameni, jenž připomínal maso.

Náhlý závan větru zdvihl hotovou bouři prachu a smetí. Arfan si zastínil oči. Bylo to jako jeden z těch náhlých vírů zvedajících se v letním žáru. Vzhlédl, přimhouřil oči a měl dojem, že v míhajících se stínech a zvířeném prachu něco vidí... přízračný obraz

jako fatu morgánu: jako kdyby stál těsně vedle obrovské stavby. Budovy paláce, vysokého a zdobeného jako ten přehlížejší město z vedlejšího pahorku Na Výsostech. A přes to vše se klenula ohromná kupole.

Pak přišel silnější poryv větru a strašidelný obraz se zavlhl a roztrhal a odplynul se závany větru jako mlha. A Arfan utíkal... tedy spíš jen klusal, jak nejrychleji mohl, supěl a lapal po dechu a hnal se z kopce, aby svému kontaktu doručil zprávu. Tím kontaktem byl agent, jenž si říkal „Lamač kruhů“.

Nedaleko, ve staré Zámecké čtvrti mezi troskami Hinterovy věže, zazářil klenutý vchod do řečené zničené věže strašidelným světlem. Objevil se vysoký muž v potrhaných šatech. Oči měl jako tmavé prázdné důlky, a přesto je upíral na kopec Na Výsostech. Pronesl jediné slovo. Pouze někdo na dlaň od něj by uslyšel jeho „zatraceně“.

Stočil prázdný pohled do strany, kde mezi kameny chrápal tlustý okřídlený démon se zpola sežranou rybou v obou ostatných prackách. Duch si zvedl vzdušnou ruku k bradě a poklepal si prstem na rty.

Jiskra se s trhnutím probudil do šumění příboje na oblázcích, křiku mořských ptáků a dlabání do žeber. Ležel mezi skalisky na břehu Rivského moře. Koukaly na něj dvě děti, chlapec a děvčátko. Kluk držel klacek.

„Vidíš,“ prohlásil vítězoslavně, „je živý!“

„Běžte pryč,“ zachraptěl Jiskra, vykašlal hlen a vyplivl ho. Šaty se na něj lepily a byl prochladlý a zvlhlý rosou. Otrásl se. *Na tohle spaní pod širákem už jsem zatraceně moc starej.*

„Chcete něco k jídlu? Mám rybu – srpek za jednu!“

Jiskra zašátral po ztvrdlém, zakrváceném hadru, který si tiskl ze strany na krk. Byla to proklatě tenká a ostrá čepel. Přemýšlel, jestli toho mladého šlechtice ještě někdy uvidí. Rozhodně mu byl dlužný.

„Odkud jsi? Z Darúdzhistánu? Míříš na Kameny?“

„Proč máš červené vlasy?“ zeptala se holčička.

„Protože jsem napůl démon.“

To je umlčelo. Usoudil, že se pokusí vstát. Nejdřív se opřel o klouby jedné ruky. Pak se zvedl na kolena. Poté zvedl nohu

a vztyčil se. Kotníky, prsty a zápěstí měl jako v ohni. *Zatraceně moc starej.*

„Jestli chceš pryč, tak už jdeš pozdě,“ pronesla dívka zpěvavě. Poškrábal se ve strništi na bradě. „Cože?“

„Už se řadí.“

„*Kurva...* ehm, promiňte mi mou malazštinu.“ Zamířil na pláž.

Děti se táhly za ním. „Máme taky vodu s octem. Určitě nechceš rybu?“

Na druhém konci pláže se shromáždil zástup. Na písek byly vytažené čluny. Zamířil tam a cestou žvýkal uzené maso, které vytáhl z brašny.

„Mám taky mapu Kamenů,“ hlásil kluk a skokem se postavil před něj.

Jiskra na něj nevěřícně zíral. „Děkuju, chlapče, ale neumím číst.“ Hoch pokrčil rameny. „To nevdá. Mapa je i tak dobrá.“

Jiskra vyprskl smíchy. Kdyby měl peněz nazbyt, nejspíš by si ten hadr koupil, aby kluka odměnil za jeho umění prodávat.

Čluny hlídali konfедераční vojáci. Na oblázcích stál nakřivo stůl. Dav tvořili lidé zjevně čekající na zaplacení poplatku za přepravu. Jiskra usoudil, že většina na to nemá a jen tu okouní. Rozhodl se, že se na chvíli připojí k divákům, aby zjistil, jak to tu funguje.

Tady stačila jen řada vojáků, aby všechny udrželi na uzdě. Jiskra došel k závěru, že jeden ozbrojený muž by se pravděpodobně dokázal probojovat ke člunům, ale co dál? Ty obrovské šalupy vyžadovaly k obsluze nejméně deset lidí. Takže ozbrojený oddíl. Deset až dvacet na to, aby člun dostali přes příboj. Ale co potom? Za zátokou čekaly lodě Konfederace Svobodných měst. Takže vlastní loď. Ale i to už se zkoušelo. Zjevně se o to pokusily čtyři soukromé armády – a selhaly. Prorazily pouze malazské válečné lodě a ty od té doby už nikdo neviděl.

Davem diváků se protlačila pětice dobře oblečených mužů s přílbami ovinutými látkou a zbrojí ze železných pásů. Nesli meče, kuše a velké pytle a vaky, zřejmě se zásobami. Čtyři měli velké kulaté štíty překryté plátěným návlekiem. Vůdce měl přes kroužkovou zbroj přehozený dlouhý šedý tabard. Působil velitelským dojmem, měl orlí nos, kdysi zlomený, a hřívu divokých plavých vlasů, jež mu povlávaly ve větru.

„Jdeš?“ zeptal se někdo Jiskry.

Ohlédl se a pak vzhlédl. Stála vedle něj mladá žena s tmavou pletí, štíhlá a o dvě dlaně vyšší než on. Na sobě měla špinavý plášť a několik košil a sukní, které kdysi mohly být módní, ale teď byly potrhané a umazané. Husté černé lokny měla nemyté a zacuchané. Pod tmavýma očima měla černé kruhy způsobené hladem a nedostatkem spánku.

„Jaká je cena?“ zeptal se. Dívka ztuhla a šokovaně blýskla očima, dokud Jiskra neukázal bradou na stůl a výběřčího.

Uvolnila se a téměř zruměněla. „Aha. Myslela jsem... zapomeň na to. Asi padesát zlatých radů na hlavu.“

Jiskra zalapal po dechu. „To je... čistá zlodějina! Jak můžou žádat tolik?“

Ukázala na zástup. „Protože to dostanou.“

Zřejmě se dohodli na ceně, protože výběřčí pokynul strážím. Pětici pustili dál.

„Žoldnéři z jižního souostroví,“ ohrnula nos dívka.

„Ty jsi z Darúdzhistánu?“

Ohrnutý nos se narovnal a ona se rozpačitě nahrbila. „Ne. Ze severu.“

Podle chování ji považoval za velmi mladou a dosud chráněnou. Bohaté děcko mimo svůj živel. „A ty na to nemáš...“

Trpce se usmála. „Vyloudil jsi ze mě pravdu.“

„Přišla jsi sem sama?“

„Ano.“

„Hledat štěstí?“

Zaváhala. „Tak nějak. Víš, studuju starověké jazyky. Mluvím tisteandijsky. A umím tak i číst.“

„Blbost,“ byla Jiskrova automatická reakce.

Dívka udělala obličej a zastrkala si dlouhé prameny mastných vlasů za ucho. „To říkají všichni.“

Směsice naivity a světáckého, dospěláckého opovržení v něm udeřila na jakousi strunu. Říkal si, jak mohla mezi tou zákona nedbalou bandou vydržet tak dlouho. „Poslyš, jak se vlastně jmenuješ?“

„Orchidej.“

„Orchidej? Tak se jmenuješ?“

Další úšklebek. „Ano. Nebyl to můj nápad. A ty?“

„Rezek.“

„Tam, odkud pocházíš, to musí být běžné jméno.“

Jenom zabručel a hryzal si knír.

„Ještě někdo?“ křikl muž za stolem. „Ještě někdo dneska?“

Nikdo neodpověděl. Jiskra si pomyslel, že dívka možná právě udělala vtip. Oddíl hledačů pokladů, tvořený onou pěticí a čtyřmi dalšími lidmi, se shromáždil u jedné šalupy. Konfederační vojáci začali balit.

„Další den čekání,“ povzdechla si Orchidej.

„Promluvím si s tím, co vybírá peníze.“

Orchidej ho chytila za zápěstí. „Vezmi mě s sebou, prosím. Jestli půjdeš.“

Jemně se pokoušel vymanit, ale nepodařilo se mu to. „Já ti nevím.“ Zíral na její ruku. Sledovala jeho pohled a odtáhla se.

„Promiň. Jde o to, že já prostě *musím* jít. Nevím proč. Prostě to vím.“

Třel si zápěstí. Ta vysoká holka měla náramně silný stisk. Jak starý začíná být? „Uvidím, co se dá dělat.“

„Děkuju.“

Hlídky ho pustily dál. Dva strážníci u stolu drželi kuše a dávali pozor, zatímco on čekal, až se úředníkovi uráčí výt ho na vědomí. Nakonec vzhlédl.

„Ano?“

„Cena na hlavu je asi padesát zlatých darúdžhistánských radů?“

Muž si povzdechl a začal balit vážky a účetní knihy. „Ano. A?“

„Co mi za ně dáte?“

Muž nepřestával balit, i když Jiskra položil na stůl předmět zabalený v kůži. Měl velikost a tvar zploštělého melounu. Muž si znovu rozčileně vzdychl. „Žádný smlouvání. Žádný obchody. Nejsem kupec. Nechci tvoje nádoby ani slepice.“

Jiskra si ho nevsímal, jen odhrnul kousek vycpávané prošívance a muž si nemohl pomoci, aby se nepodíval. Zbledl, ucukl a pak reakci zamaskoval tím, že zavřel železem obitou truhlici za stolem.

„Jak mám vědět, že je to pravý?“ zeptal se po chvíli.

„Viděl jsi značku,“ zavrčel Jiskra.

„Jistě,“ opáčil muž, rozebírající vážky, „ale značky se dají zfalšovat. Dají se vyrobit repliky. Je mi líto.“

„Je toho dost, aby to každého na týhle mistrem Kápě prokletý pláži roztřískalo na prach.“

Muž, otočený zády k Jiskrovi, přestal balit. „To je možný. Ale potom by ses nedostal na Kameny, že?“ Pootočil se a vrhl po něm přes rameno chladný pohled.

Jiskra usoudil, že zřejmě existují dobré důvody, proč se těmhle konfедераčním hochům podařilo zmocnit se ostrovů. Sám si taky povzdechl a vrátil předmět zpátky do brašny.

„Radím ti, abys to prodal Rhenetu Henelovi,“ prohodil muž.

„Kdo je ten Rhenet?“

„Přece guvernér Masky a všech Kamenů, pochopitelně.“

Jiskra jenom vyvrátil oči.

Orchidej ho dohonila na cestě. „Odmítl tě, co?“

„Jo. Nechtěl se podívat na moje slepice.“

Zamračila se – docela hezky – a jeho poznámku přešla. „Tak kam teď?“

Zastavil se a otočil se k ní. „Poslouchej, holka. Nemůžu tě dostat na Kameny. Nedokážu tam dostat ani sebe. Nemůžu pro tebe nic udělat.“

Kousla se do rtu. „No, možná bych já mohla udělat něco pro tebe?“

Musel se zhluboka nadechnout, aby to minové pole bezpečně přešel. *Bohové, holka! Jak naivní může jeden být?* Odkáslal si. „Jo. Asi bys mohla. Nevíš náhodou, kde bych tady sehnal něco slušného k jídlu, co?“

Odvedla ho pár líc po pobřeží k něčemu, co vypadalo jako uprchlický tábor dřepící mezi naplaveným dřívím z vyvrácených stromů. „Vítej v Nové Mrcse,“ řekla a ukázala na chatrče a stany.

„Nová Mrcsa? Co se stalo s tou starou?“

„Tohle je skutečná Mrcsa,“ vysvětlila mu. Mávla na děti a starce opodál. Očividně ji tu dobře znali. Jiskra zahlédl své dva rádoby-průvodce mezi hordou pobíhajících dětí. „Tohle zůstalo z původních obyvatel.“

„Tady? Proč ne ve městě?“

„Vyhnali je ti supi podvodnický.“ Posadila se na kládu vedle ohniště s doutnajícími uhlíky a pozvala ho, ať si přisedne. „Nemají peníze, takže jenom překázejí, že?“ Její tón byl sžíravý.

Jiskra chápatě zabručel. Už to viděl. Přírodní pohromy se příliš neliší od války. Jakási stařena vylezla z chýše z proutí omazaného hlínou a Orchidej na ni zamávala. Stařena se bezzubě zakřenila

a vrátila se do chalupy. Chvilí nato se vynořila se dvěma dřevěnými miskami, do nichž nandala něco z kotlíku visícího nad ohněm. Byl to nějaký rybí guláš. Jiskra si do něj foukal.

Během jídla dřepěla stařena před nimi, křenila se a kývala. Jiskra si prohlížel dívku. Pleť barvy leštěného dřeva, štíhlá, s neposkvrněnými a hladkýma rukama. Vzdělaná. Hýčkaná v nějakém velkém městě. Domácí učitelé, pěkné šaty. To vše hovořilo o velkém množství peněz, a přesto tady seděla na kládě a prsty si cpala do úst vařenou rybu.

„Dobry, že? Dobry?“ naléhala stařena.

„Ano, určité,“ odpověděl Jiskra znepokojený jejím vyšinutým pohledem. „Dobry. Díky.“

Pokřiveně se usmála, vzala si misky a odnesla je do chýše.

Orchidej se za ní smutně dívala. „Při povodni přišla o manžela, tři dospělé děti a osm vnuků. Nikdy se z toho nevzpamatovala.“

Jiskra znovu zabručel, tentokrát soucitně. Ani tohle neviděl poprvé. Odkášlal si. „Takže co jsem dlužnej...“

„Nic. Nic nejsi dlužný. Vyléčila jsem jedno z jejích posledních vnoučat. Mělo infekci a horečku.“

„Ty jsi léčitelka?“ To dávalo celé záležitosti novou perspektivu.

Pokrčila rameny. „Trocha cvičení a čtení. Jen obyčejné věci. Jenom jsem ránu vysušila a vyrobila obklad z bylinek a mechu a tak.“

Podíval se na ni novými očima. Díky tomu měla mnohem větší cenu. Proč svoje schopnosti nenabízí? Pro mistra Kápě, v Mrsce by ji mohli využít. Pak mu to došlo: rozhodla se, že tam svoje služby nabízet nebude.

Stařena vyšla z chýše s malým dřevěným vědrem. Nabídla Orchideji tykev a dívka se napila. Jiskra si také dal – voda byla celkem čistá. „Orchideji,“ začal neohrabaně, „zapřáhla ses do rozbitýho vozu. Teď nikam nepůjdu.“

„Ty se odtud dostaneš.“

„Jak to víš?“

„Mám takové tušení,“ odvětila bez sebemenší známky rozpaků či obezřetnosti. „Pocit. Víím, že půjdeš.“

Zvedl obočí. *Cvoci. Proč musím vždycky narazit na cvoky?*

„Takže,“ přerušila mlčení, „co máš v plánu teď?“

Prohlížel si zničenou krajinu. „Kde najdu guvernéra týhle vzdálený země?“

* * *

Ukázalo se, že guvernér obývá rozestavěnou pevnost na pobřeží na opačné straně. Hrad Mrska. Cesta k němu vedla strašidelnou krajinou, kde po záplavě zůstaly vyvrácené stromy polehlé jako tráva, s tuhými chaluhami visícími z holých větví, ve kterých byly zapletené vysychající mrtvoly. Mouchy byly hotovým utrpením. Brzy byli zablácení až po stehna. Na Orchideji visely sukně jako mokré plachty.

Jiskra věděl, že je od odchodu z Mrsky sledují. Chlapík na sobě měl špinavý hnědý plášť a nijak se netajil tím, že jde za nimi. Jiskra měl znepokojivý pocit, že ho klidně studuje. Nakonec, když se škrábali přes obrovskou hromadu popadaných kmenů, usoudil, že má té hry už plné zuby. Strčil Orchidej do úkrytu na vrcholku přirozené pevnosti a šeptem jí nařídil, ať je zticha, než vyrazil.

Z brašen, od pasu a z kamaší vytahal součásti standardní malarzské těžké kuše. Jelikož celá léta prováděl sborku a rozborku přímo v poli, nepotřeboval se dívat na své ruce, když se taky přikrčil do úkrytu a vyhlédl ven. Orchidej mlčela a nehýbala se, kvůli čemuž začínal být ochotný uvažovat o tom, že ji vezme s sebou – pokud se mu tedy podaří vyváznout.

Muž se objevil pod hromadou stromů. Zastavil se, jako by něco vycítil. Jiskra se zakřenil: lstivý převít.

„Co chceš?“ křikl dolů.

Muž zřejmě zvažoval, že vyšplhá nahoru.

„Nehýbej se! Můžeme si klidně popovídat takhle.“

„Promluvit si chci.“ Hlas byl mírný a tichý, přesto se snadno donesl až k Jiskrovi. Ten tón Jiskrovi dělal starosti, protože vzhledem k situaci byl příliš sebevědomý. Vstal tedy a namířil kuši.

„Dobrá. Mluv.“

Muž zhlédl, ale tvář měl schovanou ve stínu kapuce. „Ten předmět, který jsi ukázal výběřčímu. Rád bych si ho prohlédl. Možná bych ho i koupil.“

„Není na prodej.“

„Co takhle padesát darúdžhistánských zlatých radů?“

Jiskra zvedl zrak od mušky a nabídku zvážil. „Neobchoduju s nikým, kdo schovává tvář.“

„Promiň.“ Muž mluvil pobaveně. „Síla zvyku.“ Shrnul si kapuci. Obličej měl vyhublý, jako kočičí. Na bradě mu jako špinavá šmouha seděla zastřížená bradka a černé vlasy měl naolejované a kudrnaté.

Mistrem Kápě prokletej hejsek. Jiskrovi se už teď nelíbil. Pozvedl zbraň a opřel si ji o bok. „No dobrá. Couvni. Jdu dolů.“

Muž držel ruce v rukavicích u boků a ustupoval. Zblízka Jiskru zarazilo, jak je chlapík šlachovitý a štíhlý, ústa měl jako ránu nožem. Byla to krutá ústa. A malá očka se třpytila jako vyleštěný obsidián.

Ukázal na kuši. „To není nutné.“

„Tohle rozhodnutí je na mně a já se rozhodl si ji nechat.“ Zesílil hlas. „Orchideji! Přines dolů moje brašny. Přines je sem.“ Poslechl a položila brašny vedle něj. „Opatrně vyndej ten balíček. Polož ho mezi nás – zlehka.“

Mužův pokřivený úsměv jako by říkal, jak je to všechno hloupé. „Jsi opatrný, vojáku. Chci, abys věděl, že si toho vážím.“

Jiskra se nenamáhal s odpovědí. Orchidej se přestala přehrabovat v brašně a nejspíše vzhledla. „Ten největší,“ upřesnil Jiskra.

Kývla, vytáhla balíček, položila ho mezi ně a couvla. Muž poklekl, rozbil látku a prohlížel si tmavozelený obdélník. „Předpokládám, že s tím umíš zacházet?“ zeptal se, aniž by vzhlédl.

„Ovšem.“

Muž se narovnal. „Potom bych si tě rád najal pro svou výpravu na Kameny.“

Orchideji se zadrhl dech.

„A kolik členů ta tvoje výprava má?“ zajímal se Jiskra.

Muž se znovu usmál. „Už dva.“

„Tři.“

Úsměv zmizel. Muž naklonil hlavu na stranu. „Tři?“

„Tady ta holka. Je cvičená léčitelka a tvrdí, že umí číst andijský písmo.“

„Opravdu? Umí číst ten jazyk? To těžko. Ukaž se mi, děvče.“

Orchidej poněkud nervózně zvedla bradu.

„Říkáš, že dokážeš přečíst tisteandijské písmo?“

Kývla.

„Rozmysli si dobře, co odpovíš, děvče. Jestli zjistím, že jsi lhala, nechám tě tam umřít. Je to jasné?“

Lehce kývla. „Ano.“

Z jeho chování Jiskra poznal, že by ten muž udělal přesně tohle. A taky poněkud opožděně doufal, že holka svoje schopnosti nezveličuje.

* * *

Vrátili se do Mrskey. Jiskra si dával pozor, aby ten chlapík šel celou cestu před nimi. Dovedl je k další z mnoha krčem a hospod rozesetých po vzkvétajícím městě: U Kusu vesla. Posadili se ke stolu a muž se omluvil, že si zajde do pokoje, který měl nahoře.

„Vůbec mu nevěřím,“ zašeptala důrazně Orchidej, jen co opustil stůl.

Jiskra se uchechtl. „To je zatraceně dobře.“

„Je to zabiják.“

„Nejspíš. Ale je to čestný zabiják?“

„Jak můžeš takhle žertovat? Naskakuje mi z něj husí kůže.“

Jiskra si prohrábl zacuchané vlasy. „Hele, chceš se dostat na Kameny a on je ochotnej nás tam vzít. Jednou věcí si ale můžeš být jistá – už tam bude spousta takovejch, jako je on. A já mám pocit, že bude lepší, když bude s náma, a ne proti nám.“

Objednal si čaj a muž se objevil brzy poté. Plášť už neměl, takže byla vidět vesta s barevnými záplatami a košile z černého hedvábí s nabíranými rukávy. Černá mu ladila s vlasy, bradkou a očima.

„No, jak se vlastně jmenuješ?“ zeptal se Jiskra.

„Můžeš mi říkat Malakaj. A ty?“

„Rezek.“

Malakaj se pousmál. „A holka je Orchidej, jak jsem pochopil,“ utrousil, aniž by spustil oči z Jiskry. „Zajímavé jméno.“

Obsluhující kluk jim donesl octovou vodu na pití a pak nabídl polední jídlo: pečenou kachnu. Trhali ji rukama. „Odjíždíme na zítřejším člunu,“ oznámil Malakaj. „Ty, Rezku, budeš můj strážce. A ty, Orchideji... no, prostě se tvař panovačně.“ Dívka jako by se pod jeho pohledem scvrkla. „Mluvíš tím jazykem a umíš ho číst, ano?“

Narovnala se. „Ano.“

„Jak jsi přišla k takové vzácné schopnosti?“

Viditelně se obrnila a shrnula si dozadu neposlušnou hřívu. Zřejmě jeho otázky považovala za nějakou zkoušku, než vyhodí těch padesát zlatých radů. „Vyrostla jsem v chrámovém klášteře zasvěceném kultu starší noci. Kurald Galain ve starém jazyce. Jep-tišky a mniši mě naučili jazyku, obřadům i písmu.“

„A jsi talent na tu chodbu?“

Dívka splaskla a zavrtěla hlavou. „Ne. Tedy... občas mám *pocit*, jako by tam něco bylo. Ale ne, nikdy jsem nedokázala chodbu otevřít.“

Malakaj se přehnaně zamračil a Jiskra se ošil, protože mu vadilo, s jakou radostí si z dívky utahuje. Teď si muž opřel bradu do dlaní. „Pověz mi, co víš o historii Měsíčního Kamene.“

Orchidej kývla a napila se vody. Pohled se jí rozostřil a mluvila pomalu, jako by rozebírala nějaký text, který vidí pouze ona. „Nikdo nezná původ toho, co nazýváme Měsíčním Kamenem. Vynořil se ze starší noci, ale co to bylo předtím? Podle některých je to zbytek artefaktu K'Chain Che'Malle, který zavítal do Kurald Galain a Andiové ho převzali. Možná. Podle jiného názoru ho našli opuštěný a prázdný hluboko v největší hlubině úplné noci. V každém případě ho Anomander Dlouhý vlas přenesl do této říše spolu s legií své rasy, Tiste Andii, kteří za ním šli, protože byl synem jejich jediného božstva Matky noci.“

Jiskra užasle zíral. Ohledně těch dávných událostí slyšel nejrůznější pověsti a povídačky, ale dívka mluvila, jako by to byla došlovná pravda!

Po dalším loku Orchidej pokračovala: „Celé věky se Kámen vznášel nad kontinenty a volně se potuloval. To víme jistě, protože se objevuje v téměř každém bájesloví každé země. Během věků se jeho obyvatelé zřídka kdy zapojovali do lidských, jaghutských či k'chainských záležitostí. Ale to všechno se změnilo s příchodem Malazské říše a jejího vládce Kellanveda. Z nějakého důvodu si císař vysloužil Anomanderovo nepřátelství. Podle některých došlo k neúspěšnému útoku na Kámen pod vedením Tanečníka a Kellanveda.“

Pokrčila rameny a odkašlala si. „V každém případě se Anomander postavil malazskému roztahování sem do Genabakis. Z toho vzešly boje na severu, obléhání Dřevnova a rozbití a pád Kamene i vypuštění živelné noci v Černém Korálu.“

Při poslouchání té litanie Jiskru náhle přepadla vzpomínka, jak hledí vzhůru na tmavý spodek vznášející se hory, zatímco dole hoří Dřevnov a město je celé v plamenech. Vzápětí se otřásla země a on přestal slyšet, jak všichni velemágové starého císaře povolali svou moc proti jejímu pánovi...

Otřásl se, zamrkal a otřel si oči.

Ani Malakaj, ani Orchidej si toho zřejmě nevšimli. Muž kývl, pohled upřený do dálky, jako by meditoval. „Myslím, že by byl zvítězil, kdyby ho ruka dřevnovských taumaturgů nezdánila a nepřešla k Malažanům.“

„Ty jsi chtěl, aby vyhrál?“ vyhrkla Orchidej rozhořčeně.

Malakaj dál kýval hlavou. „Ó ano.“

„Ty bys podporoval nečlověka proti člověku?“

Jeho úsměv byl jako ostří nože. „Obdivoval jsem jeho styl.“

Jiskra si odkašlal. „Takže zítra. Zásoby? Výstroj?“

Malakaj se zaklonil a přenesl svůj plazí pohled na něj. „V pokoji mám provaz, olej, lampy, sušené jídlo. Musíme koupit jenom vodu.“

„A šipky do kuše. Potřebuju jich víc.“

Malakaj zavrtěl hlavou. „Řekl bych, že už jich na ostrov dovezli dost. I dalších věcí.“ Upřel tmavé oči na rozrytý stůl. „Na ostrově se nejspíš bez přestání bojuje. Mohli by na nás zaútočit ve chvíli, kdy se vylodíme. Kvůli našemu jídlu a zásobám. Trosky jsou zákona nedbalým lovištěm už přes rok. Silnější oddíly si nejspíš vyznačily klejmy, území. Možná dokonce vybírají mýto za průchod. Velmi pravděpodobně tam panuje otroctví. Slyšel jsem, že se už dva měsíce nikdo nevrátil. Je možné, že nově příchozí prostě rovnou zabijí jako zbytečné krky, které by jinak museli krmit.“

Orchidej zírala. To klidné hodnocení jí očividně otřásl.

„A ty se chystáš vlézt do toho chřtánu úplně sám?“ vyptával se Jiskra.

Muž se usmál, jako by ho ta představa těšila. „Samozřejmě. Ty přece taky, ne?“

Jiskra se napil, aby si svlačil hrdlo. „No... asi ano.“ Pravdou bylo, že příliš nepřemýšlel nad tím, co by ho tam mohlo potkat. Všechny jeho plány se soustředily jen na to, jak se tam dostat. Potom si představoval, že uvidí, odkud vítr vane. Nejspíš to byla hloupost. Ale měl své oříznuté kostky v díře a mohl nabídnout vzácné schopnosti. Kromě toho by věci nemusely být tak bezúspěšné, jak je tenhle morbidní chlapík líčil.

„Tvoji přátelé, Rezku?“ šeptl Malakaj do ticha.

Jiskra překvapeně vzhlédl od svých zizvených rukou. Kolem stolu se tlačili tři muži. Jallin, jeho přítel ze včerejší noci, a dva vazouni. Skokan měl velkou purpurovou podlitinu na spánku, kam ho Jiskra praštil. Teď Jiskra vyvrátil oči. „Pro lásku Ohnice, kluku! Co zas?“

Jallin svíral obušek oběma rukama, až měl klouby úplně bílé. Ohrnul rty a předvedl ostré zoubky. „Teď to jsou tři rady.“

„Tři?“